Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δύοκαὶ μισὸ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουλίου 1927 | Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 34

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὰ ἐκεῖνος φαίνεται ὅτι κατάλαβε τὸν κίνδυνο κι' ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατά. Οἱ φλέβες στὸ λαιμό του φούσκωσαν σὰν νάθελαν νὰ σπάσουν, ἡ ράχη του ἔγινε σὰν ἕνα τόξο, τὰ πόδια του σὰ νὰ καρφώνονταν στὴ γῆ.

Ὁ Στριμμένος τρίκλισε νὰ πέσει!

Κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένος καὶ γρήγορα-γρήγορα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ ἀπάχικο στιλέτο του.

Ὁ Ἡρακλῆς κινδύνευε...

Μὰ ἡ Ἰσὲ ἦταν ἄγρυπνη, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ φονικὸ λεπίδι ἔλαμψε ἕτοιμο νὰ βυθισθεῖ στὴ ράχη τοῦ Ἡρακλῆ, ἄρπαξε μιὰ κατσαρόλα μὲ βραστὸ νερὸ καὶ τὴν ἔρριξε πάνω στὸ χέρι τοῦ κακούργου.

Μιὰ κραυγὴ πόνου ἀκούστηκε καὶ τὸ στιλέτο ἔπεσε στὶς πλάκες. Ὕστερα ἀπὸ τρία λεπτά, ὁ ἄθλιος ἦταν νικημένος κι' ὁ Ἡρακλῆς ἀκουμποῦσε τὸ γόνατό του πάνω στὸ στῆθος του.

— Ἄ, λῃστή! εἶπε. Ἔτσι παλεύεις τοῦ λόγου σου, μὲ τὰ στιλέτα;.. Μὰ καλὰ σοῦ τὴν ἔφτιασαν!

Ὁ Στριμμένος κατάλαβε ὅτι ἡ θέση του ἦταν ἄσχημη. Τὸ καμμένο χέρι τοῦ πονοῦσε φοβερά.

— Ἄς τελειώνουμε, εἶπε. Ἀφοῦ μὲ νικήσατε, τώρα θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν ἔχω ἐγὼ τὸ διαμάντι.

Ὁ Πούμ-Πούμ κι' ὁ Αὔγουστος προχώρησαν κι' ἐνῶ ὁ Ἡρακλῆς κρατοῦσε ἀκίνητο τὸ σῶμα τοῦ λωποδύτη, ἔψαξαν ὅλες του τὶς τσέπες.

Δὲ βρῆκαν παρὰ μένον ἕνα πρόστυχο σημειωματάριο, ἕνα μαντῆλι, μιὰ πίπα, μερικὰ κλειδιὰ καὶ τέλος ἕνα πορτμονναὶ μὲ διακόσια φράγκα σὲ χρυσὰ νομίσματα. Διαμάντι πουθενά.

— Νά, βλέπετε πολὺ καλά, ἔκαμε ὁ Στριμμένος, ὅτι δὲν ἔχω τίποτα. Θέλετε τίποτα ἄλλο τώρα;

Μὰ ὁ Αὔγουστος, χωρὶς ν' ἀκούει, φυλλομετροῦσε τὸ καρνέ, ποὺ εἶχε βρεῖ στὶς τσέπες τοῦ Στριμμένου. Σὲ λίγο, ἄφισε μιὰ φωνή.

— Βρῆκα! εἶπε.

— Τί; ρώτησαν ὅλοι μαζί.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει πιὰ τὸ διαμάντι γιατὶ τὸ πούλησε γιὰ διακόσια φράγκα σήμερα τὸ πρωΐ, σὲ κάποια κυρία Κορζύ, παλαιοπώλισσα, ὁδὸς Καβαλλότη, ἀριθμὸς 8. Ἔτσι τουλάχιστο ἔχει σημειώσει στὴν τελευταία σελίδα τοῦ καρνέ του.

«Ὁ Πατατούκας ὑποτάχτηκε καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφαση...»
(Σελ. 289, στ. β'.)

Καὶ πρόσθεσε, μὲ εἰρωνία:

— Ἄ, κύριε Στριμμένε! Εὐτυχῶς ποὺ κρατῆτε τακτικὰ τὰ λογιστικά σας βιβλία!

Ὁ λωποδύτης δὲν πολέμησε πιὰ νὰ δικαιολογηθεῖ.

— Μάλιστα, εἶπε, τὸ πούλησα τὸ διαμάντι στὴν κυρὰ-Κορζύ. Μὰ ἂν θέλετε νὰ τὸ βρῆτε, πρέπει νὰ μοῦ ἀφίσετε τὰ διακόσια φράγκα μου καὶ νὰ μὴν εἰπῆτε τίποτα σὲ κανέναν.

Ὁ Ἡρακλῆς ἑτοιμαζόταν νὰ τιμωρήσει τὸν αὐθάδη γιὰ τὴν ἀπαίτησή του αὐτή, μὰ ὁ Αὔγουστος τὸν σταμάτησε:

— Στάσου, ἄφισέ τον νὰ ἐξηγηθεῖ.

— Νὰ τί θέλω νὰ πῶ: σεῖς θέλετε πρῶτα-πρῶτα νὰ βρῆτε τὸ διαμάντι σας. Λοιπὸν ἂν δὲ μοῦ πάρετε τὰ διακόσια φράγκα, ἐγὼ θὰ σᾶς βοηθήσω.

— Καὶ πῶς θὰ μᾶς βοηθήσεις;

— Θὰ σᾶς πῶ τὶς συνθηματικὲς λέξεις, ποὺ χωρὶς αὐτὲς δὲ μπορεῖ κανένας νὰ μπεῖ στῆς κυρᾶς-Κορζύ.

Ὁ Αὔγουστος κατάλαβε εὐθύς, ὅτι ἡ πρόταση τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶχε τὴ σημασία της. Ἤξερε ὅτι οἱ γυναῖκες αὐτές, ποὺ μεταπωλοῦσαν παλιὰ πράγματα εἶχαν μόνο τοὺς δικούς των πελάτες καὶ δὲν δέχονταν κανέναν ἄλλον.

— Δέχομαι! εἶπε ἀποφασιστικά: δός μας τὸ σύνθημα καὶ δὲ θὰ μαρτυρήσουμε τίποτα στ' ἀφεντικά σου γιὰ τὴν κλοπή.

Ὁ Σριμμένος ἄπλωσε τὸ χέρι.

— Δός μου πρῶτα τὸ πορτμονναί μου, εἶπε.

Ὁ Αὔγουστος τοῦ τὸ δωσε καὶ εἶπε στὸν Ἡρακλῆ νὰ χαλαρώσει λιγάκι τὸ σφίξιμο. Ὁ Ἡρακλῆς ὑπάκουσε, χωρὶς καὶ νὰ τὸ πολυθέλει.

Ὁ Στριμμένος, ἐλεύθερος πιά, πάτησε καλὰ στὰ πόδια του καὶ εἶπε:

— Μόλις φτάσετε στῆς κυρᾶς-Κορζύ, στὴ διεύθυνση ποὺ ξέρετε, θὰ βρῆτε πρῶτα-πρῶτα ἕνα μικρομάγαζο, ποὺ τὸ προσέχει μιὰ γριά. Σ' αὐτὴ δὲ θὰ δώσετε καμμιὰ προσοχή. Στὸ δεξιὸ τοῖχο, θὰ ἰδῆτε κρεμασμένο ἕνα κεφάλι ἀλαφιοῦ ἀπὸ ξύλο. Θὰ χτυπήσετε τρία ἰσόχρονα χτυπήματα στὸν τοῖχο,

ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Θ' ἀνοίξει ἕνας φεγγίτης καὶ θὰ φανεῖ ἕνα πρόσωπο. Ἐκεῖ θὰ εἰπεῖτε ἀμέσως: Πέρδικα καὶ Κίσσα.

— Πέρδικα καὶ Κίσσα, ξαναεῖπε ἡσυχα ὁ Αὔγουστος. Αὐτὸ εἶν' ὅλο;

— Αὐτό. Εὐθὺς μόλις πεῖτε αὐτὲς τὶς λέξεις, ἡ κυρὰ-Κορζὺ θὰ σᾶς ἀνοίξει καὶ τότε τὰ συμφωνᾶτε μαζί της.

Οἱ φίλοι τοῦ Μοκοκὸ ἤξεραν αὐτὸ ποὺ ζητοῦσαν.

Βγῆκαν λοιπὸν χωρὶς νὰ χάνουν ἄλλον καιρό, ἀπὸ τὸ ὑπόγειο, ὅπου εἶχαν μείνει κάμποσην ὥρα, χωρὶς νὰ κινήσουν καὶ πολὺ τὴν προσοχὴ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ «Ἄσπρου Γάτου».

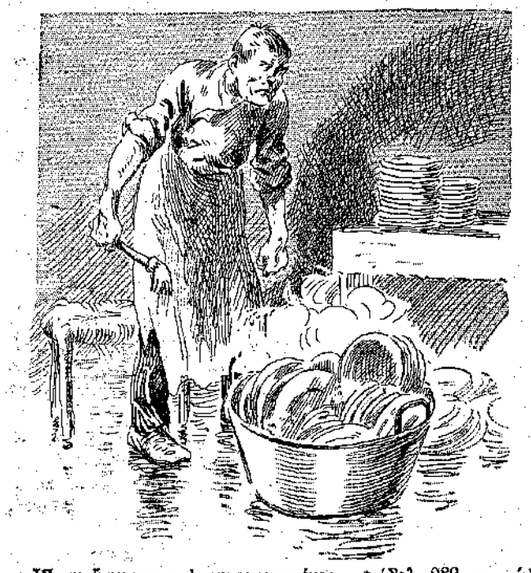

«Ἦταν ἄσχημος καὶ κακοφτιασμένος ...» (Σελ. 289, στ. γ'.)

Καθὼς γύριζαν στὴ «Διάνα» ὁ Μοκοκὸ ἔλεγε στὴν Ἰσλέ:

— Τί λὲς γι' αὐτοὺς τοὺς πολιτισμένους λευκούς, Ἰσλέ; Αὐτοὶ εἶναι πιὸ κακοί, πιὸ ἄγριοι καὶ πιὸ κλέφτες ἀπὸ τοὺς Ἀκουτονάρ...

— Καὶ βέβαια! ἀποκρίθηκε ἡ μικρή. Κι' ἂν δὲν ἔχουνα ἐγὼ τὸ καυτὸ νερό, ὁ καϊμένος ὁ Ἡρακλῆς, σκέψου, θὰ ἦταν τώρα σκοτωμένος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Στὸ μαγαζὶ τῆς κυρᾶς-Κορζὺ

Ἔφαγαν μ' ἀρκετὴ ὄρεξη στὴ «Διάνα». Βέβαια, δὲν κρατοῦσαν ἀκόμα στὰ χέρια τους τὸ πράσινο διαμάντι, μὰ τέλος ἤξεραν ποὺ βρισκόταν κι' ὁ Αὔγουστος ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ μεταπράτισσα, μπροστὰ στὸν κίνδυνο νὰ μπλέξει μὲ τὴν ἀστυνομία, θὰ τοὺς τὸδινε γιὰ ἕνα μικρὸ ποσό.

— Ἀ, μίστερ Μοκοκό! ἔλεγε ὁ Πούμ-Πούμ στὸν μικρὸν πρίγκιπα... Πρέπει νὰ τῆς ἀνάψετε τῆς Ἰσλὲ ἕνα μεγάλο, μεγάλο κερί, ψηλὸ σὰν τὸν πύργο τοῦ Ἄϊφελ! Αὐτὴ ξετρύπωσε τὸν Πατατούκα! Ἀλήθεια, εἶναι ἕνα πολὺ ἔξυπνο κορίτσι, *βέρυ κλέβερ γκερλ!*

Βέβαιά, ὁ διάδοχος τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα ἤξερε καλὰ τὰ προτερήματα τῆς μικρῆς του φίλης κι' ἀπάντησε, μὲ τὴ βασιλὴ ἐκείνη σοβαρότητα, ποὺ τὴ μεταχειριζόταν πάντα ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὰ σχέδιά του:

—Ἡ Ἰσλὲ θ' ἀνταμειφθεῖ ὅταν γυρίσουμε στὴν πατρίδα... θὰ γίνει βασίλισσα τῶν Ἀκουτονάρ!

Ὅσο γιὰ τὸν Ἡρακλῆ, δὲν ἔπαυε νὰ τὸ λέει ὁ καϊμένος, ὅτι στὴν Ἰσλὲ χρωστοῦσε τὴ ζωή του.

—Μικρούλα, φώναξε, τώρα μπορεῖς νὰ βασίζεσαι στὸν Ἡρακλῆ, γιὰ ζωὴ καὶ γιὰ θάνατο! Θὰ κάμει ὅ,τι κι' ἂν τοῦ πεῖς, ὁ Ἡρακλῆς!

Μὰ ὁ Αὔγουστος ὑπενθύμισε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουν λεπτό. Στὴ βράση του λιγάει τὸ σίδερο, εἶπε κι' ὅσο πιὸ γρήγορα θὰ ἐνεργοῦσαν, τόσο περισσότερες ἐλπίδες εἶχαν ν' ἀνακαλύψουν ὅ,τι ζητοῦσαν.

Ἦταν τυχερὸ νὰ μὴν ἔχουν πρόβλημα ἐκεῖνα τ' ἀπόγεμμα στὸ τσίρκο, κι' ἔτσι ὅλο τ' ἀπόγεμμα ἦταν δικό τους.

Ὁ Μοκοκὸ φανταζόταν, ὅτι εὐθὺς μόλις ἔπερναν τὸν καφέ, θὰ πήγαιναν τρέχοντας στὴν κυρία αὐτὴ ποὺ εἶχε τὸ διαμάντι του καὶ θὰλεγαν «Πέρδικα καὶ Κίσσα», μήπως τὸ ξεχάσουν.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Σ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Μαυροκέφαλος καὶ ἡ Ἀνεμόγοργη μπροστὰ στὶς ἄλλες καρακάξες ἦταν πάντα καλοὶ μαζί του, ἀλλὰ μιὰ σκοτεινὴ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ ὅλες οἱ καρακάξες εἶχαν πιὰ κουρνιάσει, δυὸ χύμηξαν ἀπάνω του τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν καὶ κόντεψαν νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἀπὸ τότε συνήθιζε κάθε βράδυ ἀφοῦ ἐνύχτωνε καλά, νὰ φεύγει ἀπὸ τὸ κλαρὶ ποὺ κούρνιαζε καὶ νὰ χώνεται μέσα στὴν καλύβα.

Μιὰ μέρα ὅμως οἱ καρακάξες, ἐνῷ εἶχαν ἑτοιμάσει τὶς φωλιές τους, ἔκαναν μιὰ περίεργη ἀνακάλυψη. Ἕνα ἀπόγευμα ὁ Μαυροκέφαλος κι' ὁ Κούτας καὶ μερικὲς ἄλλες καρακάξες πετώντας πάνω ἀπὸ τὴν πεδιάδα εἶδαν μιὰ μεγάλη τρύπα κάτω στὴ γῆ. Δὲν ἦταν παρὰ μιὰ μεγάλη γοῦβα ἀπ' ὅπου οἱ ἄνθρωποι εἶχαν βγάλει ἄμμο, οἱ καρακάξες ὅμως ποὺ δὲν τὸ ἤξεραν αὐτό, κατέβηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ σκαλίζουν τὴν ἄμμο σὰν νὰ ἤθελαν νὰ μάθουν τί λόγο ἔχει αὐτὴ ἡ τρύπα. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ σκάλιζαν μὲ ζῆλο, ξεκόλλησε ἕξαφνα ἕνας μεγάλος βόγκος ἄμμου ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια τους. Οἱ καρακάξες ἔφυγαν τρομαγμένες ἀπὸ κεῖ, ἔτυχε ὅμως μαζὶ μὲ τὴν ἄμμο καὶ τὰ χαλίκια νὰ πέσῃ μέσ' στὸ λάκκο κι' ἕνα πήλινο τσουκάλι κλεισμένο μ' ἕνα ξύλινο καπάκι. Οἱ καρακάξες θέλησαν φυσικὰ νὰ δοῦν τί ἦταν ἐκεῖ μέσα, προσπάθησαν νὰ κάνουν μιὰ τρύπα στὸ τσουκάλι ἢ νὰ σηκώσουν τὸ καπάκι, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ καταφέρουν τίποτε. Στέκονταν λοιπὸν γύρω ἀπὸ τὸ τσουκάλι καὶ μὴ ξέροντας τί ἔπρεπε νὰ κάνουν, ἄκουσαν ἔξαφνα μιὰ φωνή:

— Νᾶρθω κι' ἐγὼ νὰ σᾶς βοηθήσω, καρακάξες;

Κοίταξαν ξαφνισμένες καὶ εἶδαν ἐπάνω στὸ ἄνοιγμα τοῦ λάκκου νὰ στέκεται μιὰ ἀλεπού. Ἡ ἀλεποῦ ἐκείνη κατὰ τὸ χρῶμα καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες ποὺ εἶχαν δῆ ἴσαμε τότε οἱ καρακάξες. Καὶ τὸ μόνο ποὺ τὴν χαλοῦσε ἦταν ὅτι τῆς ἔλειπε τὸ ἕνα αὐτί.

— Ἂν σοῦ κάνει ὄρεξη νὰ μᾶς κάνεις μιὰ εὐκολία, εἶπε ὁ Μαυρόκεφαλος, δὲν θὰ ποῦμε ὄχι.

Λέγοντας ὅμως αὐτά, πέταξε ἔξω ἀπὸ τὸν λάκκο κι' οἱ ἄλλες καρακάξες τὸν ἀκολούθησαν.

Ἡ ἀλεποὺ πήδησε μέσ' στὴ γοῦβα, δάγκασε τὸ τσουκάλι, τράβηξε τὸ καπάκι, ἀλλὰ κι' αὐτὴ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

— Μήπως ἔχεις ἰδέα τί μπορεῖ νὰ

ἔχει ἐκεῖ μέσα; εἶπε ὁ Μαυροκέφαλος.

Ἡ ἀλεποὺ ἔκανε τὸ τσουκάλι νὰ κατρακυλήσῃ καὶ ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὸν κρότο ποὺ ἔκανε.

— Ἀσημένια νομίσματα ἔχει μέσα, εἶπε, ἀσημένια νομίσματα.

Αὐτὸ δὲν τὸ περίμεναν οἱ καρακάξες.

— Τὸ πιστεύεις στὰλήθεια πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι ἀσήμι; ρώτησαν καὶ τὰ μάτια τους ἔλαμψαν ἀπὸ τὴν ἀπληστία. Γιατί μ' ὅλο ποὺ φαίνεται πολὺ παράξενο, οἱ καρακάξες δὲν ἀγαποῦν τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὰσημένια νομίσματα.

— Ἀκοῦστε πῶς κάνουν, εἶπε ἡ ἀλεποὺ καὶ κούνησε τὸ τσουκάλι πέρα δῶθε. Μόνο ποὺ δὲν ξέρω πῶς θὰ τὰ βγάλουμε ἀπὸ δῶ μέσα.

— Μπᾶ, δὲν θὰ μπορέσουμε; εἶπαν οἱ καρακάξες ἀναστενάζοντας.

Ἡ ἀλεποὺ ἔξυσε τὸ κεφάλι της μὲ τὰριστερό της πόδι καὶ σκέφθηκε λιγάκι. Τώρα ἴσως μποροῦσε, ἂν τὴν βοηθοῦσαν οἱ καρακάξες, νὰ βγάλει ἀπὸ τὴ μέση τὸν πιοπιρίγκο ἐκεῖνον ποὺ τῆς εἶχε μπεῖ τόσο πολὺ στὴ μύτη. Στὸ τέλος εἶπε:

— Ξέρω κάποιον ποὺ θὰ μποροῦσε νὰνοίξει τὸ τσουκάλι.

— Ποιόν; ποιόν; ρώτησαν οἱ καρακάξες μὲ βία.

— Θὰ σᾶς τὸν πῶ, μόνον ὅταν μοῦ ὑποσχεθῆτε πῶς θὰ μοῦ τὸν δώσετε, ἀφοῦ σᾶς κάνῃ τὴ δουλειά σας, εἶπεν ἡ ἀλεποὺ καὶ ἄρχισε νὰ λέει στὶς καρακάξες γιὰ τὸν μικρὸ ἐκεῖνον ποὺ θὰ μποροῦσε σίγουρα νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὸ τσουκάλι ἄμα τὸν ἔφερναν ἐκεῖ. Γιὰ πληρωμή της ὅμως γιὰ τὴ συμβουλὴ ποὺ τοὺς ἔδωσε, ζήτησε νὰ τῆς τὸν δώσουν οἱ καρακάξες, ἀφοῦ πάρουν τὰσημένια νομίσματα. Δὲν εἶχαν κανένα λόγο νὰ κρατήσουν τὸν Νίλς γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ ὑποσχέθηκαν στὴν ἀλεποὺ ὅ,τι τοὺς γύρεψε.

Ὅλ' αὐτὰ ἦταν εὔκολο νὰ ἐννοηθοῦν, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ φαινόταν δυσκολώτερο νὰ μάθουν ἦταν τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν τώρα ὁ Νίλς μὲ τὶς ἀγριόχηνες.

Τότε ἡ Ἀνεμόγοργη ξεκίνησε νὰ πάει νὰ τὸν βρῇ αὐτὴ ἡ ἴδια μαζὶ μὲ ἄλλες δεκαπέντε καρακάξες καὶ εἶπε ὅτι θὰ γυρίσῃ γλήγορα πίσω. Ἀλλὰ οἱ μέρες περνοῦσαν χωρὶς νὰ φανῇ.

Κλεμμένος ἀπὸ τὶς καρακάξες

Τετάρτη, 13 Ἀπριλίου

Μόλις ἄρχισε νὰ χαράζει ἡ αὐγὴ οἱ ἀγριόχηνες βγήκαν ἔξω γιὰ νὰ βροῦν λίγη τροφὴ πρωτοῦ ἀρχίσουν τὸ ταξίδι τους γιὰ τὸ Ὀστγκαίτλαντ. Εἶχαν κοιμηθεῖ δίπλα σὲ μιὰ μικρὴ γλῶσσα θάλασσας καὶ βρῆκαν ἀρκετὰ σάπια φύκια μὲ τὰ ὁποῖα χόρτασαν τὴν πείνα τους. Ὁ Νίλς ὅμως ἄδικα ἔψαχνε γιὰ ναῦρῃ τίποτε φαγώσιμο.

Ἐνῷ λοιπὸν γύριζε πεινασμένος μέσα στὸ πρωϊνὸ μισοσκόταδο, εἶδε δύο σκιούρους ποὺ πηδοῦσαν ἀπὸ τὸ ἕνα δένδρο στάλλο στὴν ἀπέναντι ὄχθη. Τότε σκέφθηκε ὅτι οἱ σκίουροι μπορεῖ νὰ εἶχαν ἀκόμη τίποτε ἀπὸ τὶς χειμωνιάτικες προμήθειές τους καὶ παρακάλεσε τὸν ἄσπρο χήνο νὰ τὸν πάει ἐκεῖ ποὺ βρίσκονταν οἱ σκίουροι, γιατί ἤθελε νὰ τοὺς παρακαλέσῃ νὰ τοῦ δώσουν μερικὰ φουντούκια.

Ὁ χήνος ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ κολυμπώντας μὲ τὸν Νίλς στὴ ράχη ἔφθασε γρήγορα ἀπέναντι. Γιὰ δυστυχία ὅμως τοῦ Νίλς οἱ σκίουροι ἦταν ἐντελῶς βυθισμένοι στὸ παιχνίδι τους. Κυνηγοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ δὲν εἶχαν καιρὸ νὰκούσουν τὸν μικρό, ἀπέναντίας βυθίζονταν πιὸ βαθειὰ μέσα στὰ δέντρα. Ὁ Νίλς ἔτρεξε γρήγορα ἀπὸ πίσω τους καὶ σὲ λίγο χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ χήνου ποὺ ἔμεινε ἥσυχος κοντὰ στὴν ἀμμουδιά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΔ'.

Τοὔδωσαν νερὸ γιὰ νὰ συνέλθῃ, Κι' ἐξιστόρησε κ' αὐτὸς τὴ φοβερή του περιπέτεια:

Τοῦ ρίχτηκαν ληστὲς γιὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουν, μάλιστα! Ἐκεῖ-δὰ καθὼς ἀνέβαινε στὸ λόφο τοῦ Προφήτ' Ἠλία γιὰ νὰνάψῃ τὸ καντήλι... Ὁ καπετάνιος τους τοῦ βγῆκε μπροστὰ μὲ τὸ σκύλο του καὶ μὲ τὸ πιστόλι. Κι' οἱ ἄλλοι, ἀπ' τὸ λημέρι, σφύριζαν καὶ πυροβολοῦσαν. Ὁ ἄνθρωπος γλύτωσε μὲ τὴ φευγάλα. Κι' ἔτρεξε «κατὰ χρέος» νὰ δώσῃ τὴν εἴδηση, πῶς «ἔπεσαν ληστές», γιὰ νὰ πάρῃ ἡ Ἀστυνομία τὰ μέτρα της καὶ νὰ λυτρώσῃ τὸν τόπο.

— Κι' ἦταν πολλοὶ αὐτοί: τὸν ρώτησε ὁ κ. Ἀστυνόμος.

— Ἐγὼ ἕναν εἶδα, ἀποκρίθηκε ὁ κὺρ-Ἄνθιμος· ἕναν ὅμως ποὺ ἔκανε γιὰ δέκα σὰν καὶ μένα. Ἐκεῖνοι πάλι ποὺ ἄκουσα, οἱ κρυμμένοι κεῖ-πάνω, θᾶταν καμμιὰ εἰκοσαριά...

— Εἴκοσι καὶ δέκα, τριάντα! φώναξε ὁ Μεμάς. Δὲν σᾶς τὄπα κι' ἐγώ;

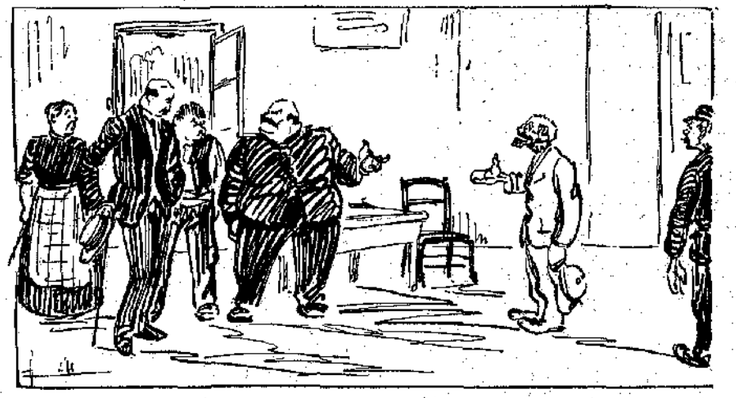

Οἱ μαρτυρίες συμφωνοῦσαν. Δὲν ἦταν πιὰ ἀμφιβολία: Ληστὲς ἔπεσαν στὸν τόπο κι' αὐτοί, χωρὶς ἄλλο, εἶχαν κλέψει τὸ Μπέμπη, τὸ Φούσκα, τὴ Φεβρονία καὶ τὸ Μαυρούκο. Ὅσο γιὰ τὸν Σπίθα, αὐτὸς μπορεῖ νὰκολούθησε μὲ τὴ θέλησή του τὸν Μπέμπη.

Τώρα βέβαια τὰ κλεμμένα παιδιὰ θᾶταν στὸν Προφήτ' Ἠλία. Τὴν ἐκκλησίτσα τοῦ λόφου εἶχαν κάνει λημέρι τους οἱ ληστές. Καὶ ποιὸς ξέρει τί ἄλλες ληστεῖες σχεδίαζαν ἀπὸ κεῖ-πάνω!.. Πῶς νὰ τοὺς ἐμποδίσουν, πῶς νὰ τοὺς πιάσουν; Τριάντα ἄνθρωποι, ὁπλισμένοι καὶ ταμπουρωμένοι ἐκεῖ ψηλά, στὴν κορφὴ ἑνὸς λόφου, θἀψηφοῦσαν ὁλάκερο στρατό!

— Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω, εἶπε σὲ λίγο ὁ κ. Ἀστυνόμος, πῶς βρέθηκαν ἐδῶ-πέρα ληστές! Καὶ τόσο μεγάλη συμμορία;!...

— Θὰ εἶναι χωριάτες φυγόδικοι, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Καραμανίκας. Ἐγὼ ὅμως ἕνα πρᾶγμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Καλὰ τὸ γιό μου. Τὸν αἰχμαλώτισαν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πάρουν λύτρα. Καὶ φυσικά, ὅσα μοῦ ζητήσουν θὰ τοὺς τὰ δώσω. Τὰ φτωχόπαιδα ὅμως τί τἄθελαν; Τί περιμένουν νὰ πάρουν ἀπὸ τὴν κυρὰ-Κωσταντινιὰ ἢ ἀπὸ τὸν κὺρ-Φώτη;

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΤΑΤΟΥ

Ὁ Καμπούρογλους κι' ὁ Σιγοῦρος, φίλοι στενοί, γνωστοί σας κι' οἱ δυὸ ὡς συνεργάτες τῆς «Διαπλάσεως».

Ὁ Καμπούρογλους Ἀθηναῖος, μόνιμος. Ὁ Σιγοῦρος Ζακυνθινός, πήγαινοερχόμενος.

Μιὰ μέρα ποὺ ἀνταμώθηκαν μετὰ καιρό, ὁ Καμπούρογλους ρώτησε τὸ φίλο του ποῦ εἶχε καθήσει, γιὰ νὰ πάει νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

— Στὴν ὁδὸν Προαστείου, ἀριθμὸς τάδε. (Καὶ τοῦ εἶπε ἕναν ἀριθμὸ σχετικῶς μικρό).

— Ἄ, ὡραῖα ! Αὔριο θὰ ἔρθω.

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὴν ἰδέα πὼς τὸ σπίτι τοῦ φίλου του δὲν θᾶταν τόσο ψηλά, ὁ Καμπούρογλους ξεκίνησε πεζὴ γιὰ τὴν ὁδὸν Προαστείου.

Ἀνέβαινε, ἀνέβαινε τὸν ἀτελείωτο δρόμο, μὰ ποῦ νὰ βρῇ τὸν ἀριθμό ! Ἔφτασε πιὰ στὰ κατάβραχα, ἡ γλῶσσα του βγῆκε τόση ἀπ' τὴν ἀγηφοριὰ κι' ἐπιτέλους τὸν βρῆκε.

Μπαίνει στὸ σπίτι, ἀνεβαίνει ἀκόμα μιὰ σκάλα λαχανιασμένος, ρωτᾷ, χτυπᾷ τὴν πόρτα ποὺ τοῦ δείχνουν κι' ἀκούει ἀπὸ μέσα :

— Ἔμπρός !

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! . .

Ἀνοίγει μὲ ὁρμὴ καὶ βλέπει μπροστά του τὸν Σιγοῦρο.

— Ἀλήθεια, τὸν ρωτᾷ, ἐδῶ-πάνω κάθεσαι ;

— Ἐδῶ . . . γιατί ; . . Δὲν σοῦ εἶπα ὁδὸς Προαστείου ἀριθμός . . . ;

— Μά, φίλε μου, ἔχεις λάθος ! Ἐδῶ δὲν εἶναι ὁδὸς Προαστείου ! Ἔπρεπε νὰ μοῦ πῇς ὁδὸς . . . Προαστειοτάτου !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΜΠΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

Τὸ ἄλλο πρωΐ μὲ ξύπνησε μόλις γλυκοχάραξε μιὰ κόκκινη λοξὴ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου. Καθὼς ἔπεσε πλάγια στάθηκε σ' ἕν' ἀντικρυνὸ κλαδί κι' ἔπιασε συνομιλία μαζί μου. Ὄρεξη πολλὴ γιὰ λόγια δὲν εἶχα. Μὰ μόλις ἤπια μιὰ σταγόνα δροσιᾶς σ' ἕνα πράσινο βαθουλωτὸ φυλλαράκι στοχάστηκα, πῶς κάτι θὰ μποροῦσα νὰ μάθω κι' ἀπ' αὐτή. Καὶ τὴν ἄφησα ἐκεῖ-δά, ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ ἰσκερὰ φύλλα νὰ μοῦ μιλεῖ γιὰ τὰ θαύμασια τοῦ γαλάζιου καθαροῦ οὐρανοῦ, γιὰ τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση ποὺ βρῆκε στὸ δρόμο της, γιὰ τὶς πολιτεῖες ποὺ πέρασε κάτω σ' αὐτοὺς κάμπους, γιὰ τὰ μεγάλα ποτάμια καὶ γιὰ τὶς φλύαρες πηγὲς τῶν παναρχαίων βράχων. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πέρασε κάμποση ὥρα ὥσπου ξυπνήσανε κι' οἱ ἀντικρυνοὶ πελαργοί : χτυπήσανε τὸ ράμφος τους, ὅπως καὶ χτές, τὰκ-τὰκ-τάκ, σὰν παλιοσάνιδο, καὶ μὲ ρωτήσανε πῶς πέρασα τὴ νύχτα κι' ἂν θὰ ἔμενα κι' ἄλλη μέρα μαζί τους :

— Εἶναι τόσο καλὰ ἐδῶ, θὰ σᾶς ἔχουμε μιὰ χρυσὴ συντροφιά.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ· μὰ δυστυχῶς, μοῦ εἶναι ἀδύνατο, ἔχω δρομολόγιο ὡρισμένο, δὲ μπορῶ νὰ καθίσω περισσότερο σ' αὐτὸ τὸ χωριό . . .

Σὲ λίγο ἑτοιμάστηκα γιὰ φευγάλα. Γύρισα νὰ ἰδῶ τὴν ἀχτίνα γύρω μου. Εἶχε χαθεῖ. Τώρα εἶχαν ἔρθει πολλὲς ἄλλες, ἕνα πλῆθος κατάχρυσες ἀχτίνες, ποὺ μὲ τύφλωναν σὰ μιὰ δέσμη φωτιᾶς μέσ' στὰ μάτια. Ἀποχαιρέτησα τοὺς πελαργοὺς ἐγκάρδια, ἄνοιξα τὰ φτερά μου καὶ σὲ λίγο ἄφησα πίσω μου τὸ χωριὸ καὶ βρέθηκα στὸν ἁπλόχωρω κάμπο, στὴν ὁλόστρωτη καταπράσινη ἐξοχή. Οἱ χωριάτες ἀγουροξυπνημένοι ἔβγαιναν ἔξω στὰ χωράφια μὲ τὰ φυτάρια καὶ τὶς ἀξίνες στὸν ὦμο, τὰ χωριατόπουλα ἔσερναν τὶς κατσίκες μ' ἕνα μεγάλο σκοινί, οἱ χωριατοπούλες κρατοῦσαν καλάθια καὶ πήγαιναν μὲ βῆμα γοργὸ τραγουδώντας μέσ' στὸν κατακάθαρο πρωϊνὸν ἀέρα.

* * *

Κάτω ἀπὸ τὰ φτερά μου ἁπλωνόταν ἡ ἀπέραντη ἐξοχή. Σπιτάκια καπνίζανε μέσ' στὴν ἐρημιά. Κι' ἔτσι, καθὼς ἔβλεπα τὶς κόκκινες στέγες τους καὶ τὰ πράσινα παράθυρά τους, ποὺ τὰ ἔζωνε ὁ κισσός, ἀνοίγόταν ἡ καρδιά μου πρόσχαρα καὶ τὸ ἀνήσυχο μυαλουδάκι μου ὀνειρευότανε ὅλες τὶς εὐτυχίες. Στιγμὲς-στιγμὲς μ' ἔπιανε ἡ ἐπιθυμία νὰ πάω κι' ἐγὼ νὰ φωλιάσω σ' ἕνα κλαδὶ κοντὰ σ' ἕνα τέτοιο σπιτάκι καὶ νἀφογχράζομαι τὸ μαγκάνι τοῦ πηγαδιοῦ, ὅταν βγάζουν νερό, καὶ νὰ βλέπω τὶς κότες νὰ γυροφέρνουν καὶ τὸν κόκορα νὰ ἀηκώνει περήφανα τὸ ματωμένο του λειρὶ καὶ τὴν κατσίκα νἀναχαράζει καὶ τἀγιόκλημα νὰ σκορπάει στὸν ἀέρα τὴν εὐωδιά του. Καὶ μοῦ φαίνονταν ὅλα καλά, καὶ μοῦ φαίνονταν ὅλα ὡραῖα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

Μακριά μου ἕνα τραῖνο σφυρίζει. Σὰν ἕνα φίδι κουλουριάζεται ἀπάνω στὸ πράσινο βουνό, ποὺ σηκώνεται σὰν γίγαντας ἀντικρύ μου· περνάει ἀνάμεσα ἀπὸ διάσελα καὶ τὸ χάνω· ὕστερα τὸ ξαναβλέπω πολὺ ψηλὰ νὰ σκαλώνει στὰ σπασμένα λιθάρια· τὸ ξαναχάνω σ' ἕνα στρίψιμο τῆς γραμμῆς· καὶ στὸ τέλος μὲ κόπο τὸ διακρίνω νὰ χάνεται πέρα, πολὺ μακριά, μέσ' στὸν ἀνοιξιάτικο ὁρίζοντα, νὰ γίνεται ἕνα σημαδάκι ποὺ ὅλο τρέχει κι' ὅλο πηγαίνει μπροστὰ ἀνάμεσα στὰ δάση καὶ στὰ βουνά.

Ἡ ὥρα περνάει. Στέκομαι σ' ἕνα κλαδὶ ν' ἀναπαυθῶ, μαζεύω μὲ ἀνακούφιση τὰ φτερά μου, κλείνω τὰ μάτια μου καὶ προσπαθῶ νὰ κοιμηθῶ. Σὲ λίγο μιὰ βροντὴ μὲ ξυπνάει. Κοιτάζω γύρω μου : τὸ τοπίο εἶναι σκοτεινό, κατασκότεινο· ὁ οὐρανὸς εἶναι γεμάτος μελανιές, βαθιές, βαριές, ἀτελείωτες μελανιές· τὰ βουνὰ εἶναι χωμένα μέσ' στὴ μαυρίλα, σὰν τυλιγμένα σὲ πυκνὲς τολύπες καπνοῦ· τὰ ζῷα μουκανίζουν περίλυπα κάτω στὸν κάμπο. Νιώθω τὴ μπόρα νὰ πλησιάζει. Ὁ ἄνεμος δέρνει ἀλύπητα τὸ κλαδὶ ποὺ φωλιάζω. Μαζεύομαι ἀνήσυχος σὲ μιὰ κώχη καὶ συλλογιοῦμαι μ' ἀνησυχία καὶ τοῦτο τὸ ἀπροσδόκητο περιστατικό.

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ

Ο TZAK

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μπροστὰ στὸν κρυφὸ κι' ἀνεξήγητο αὐτὸ πόνο τῆς ἐγγονῆς του, ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἔφθασε νὰ ξεχάσῃ καὶ τὴ λύπη τοῦ Τζάκ. Δὲν συλλογιζόταν τώρα παρὰ τὰ δικά του. Τί εἶχε πάθει καὶ τί θἀπογινόταν ἡ Σεσίλη ; . .

Θὰ τὸ μάθαινε γρήγορα.

Μιὰ νύχτα, τοῦ χτύπησαν γιὰ κάποιον ἄρρωστο. Ἦταν ἡ γριὰ-Μπάμπω καὶ τὸν περίμενε ἀπέξω. Αὐτὴ τὴ φορά, καθὼς ἔλεγε, ὁ ἄντρας της εἶχε ἀπόφαση «νὰ ψοφήσῃ». Ὁ κ. Ριβάλ, ποὺ οὔτε ἡ ἡλικία του οὔτε ἡ λύπη τὸν ἐμπόδιζαν νὰ εἶναι ἕτοιμος πάντα σὲ κάθε πρόσκληση, ἔτρεξε εὐθὺς ἀπὸ τὸ Ἐτιὸλ στὶς Καστανούλες. Γιατὶ ἡ γριὰ-Μπάμπω κι' ὁ ἄντρας της, ὁ γέρο-Λιάς, κατοικοῦσαν σὲ μιὰ τρύπα ἐκεῖ-κοντὰ στὴν Parva domus. Γιὰ πάτωμα, ἡ μισοϋπόγεια ἐκείνη κατοικία εἶχε χῶμα πατικωμένο, καὶ γιὰ ἔπιπλα μιὰ σπασμένη κασσέλα καὶ μερικὰ κουτσὰ σκαμνιά. Μιὰ φωτιὰ ἀπὸ ξύλα, κλεφτὰ βέβαια, τὴ γέμιζε καπνό. Σ' ἕνα κρεββάτι μὲ στρίποδα, ὁ γέρο-Λιὰς «ψοφοῦσε». Ὁ κλέφτης τοῦ δάσους εἶχε ἀποκάμει πιὰ κι' ἦταν εὐχαριστημένος ποὺ πέθαινε τουλάχιστο στὴν τρύπα του. Γιατὶ πόσες φορὲς εἶχε κινδυνέψει νὰ πεθάνῃ ἔξω, στὸ χιόνι, παραφυλάγοντας νἀρπάξῃ κανένα ζωντανὸ ἢ νὰ σκοτώσῃ κανένα λαθραῖο.

Μπαίνοντας, ὁ γιατρὸς αἰστάνθηκε μιὰ δυνατὴ μυρωδιά, σὰν νὰ καιγόνταν ἀρώματα, βαρειὰ μυρωδιὰ ποὺ κυριαρχοῦσε μέσα στὶς ἄλλες ἀποφορὲς τῆς τρώγλης.

— Τί κάψατε δῶ-μέσα, κυρὰ-Μπάμπω ;

Ἡ γριὰ ταράχτηκε, θέλησε νὰ πῇ ἕνα ψέμμα, μὰ δὲν τὴν ἄφησε :

— Μὴν ἤρθ' ἐδῶ ὁ γείτονας, ὁ τσαρλατάνος, ὁ φαρμακευτής ;

Ὁ κ. Ριβὰλ δὲν γελιόταν. Ὁ Χίρς, ποὺ εἶχε πάει τὸν τελευταῖο καιρὸ στὶς Καστανοῦλες, δοκίμασε ἀπάνω στὸν ἄρρωστο γέρο τὴν ἀπαίσια ἀρωματοθεραπεία του. Οἱ εὐκαιρίες εἶχαν γίνει σπάνιες γι' αὐτόν, γιατὶ οἱ χωρικοὶ δυσπιστοῦσαν· κι' ἔπειτα ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ πειραματίζεται κρυφά, γιατὶ ὁ γιατρὸς τοῦ Ἐτιὸλ πολεμοῦσε ἀμείλικτα τὴ χωρὶς δίπλωμα γιατρική του. Δυὸ φορὲς κιόλα τὸν εἶχε καταμηνύσει στὸ Δικαστήριο τοῦ Κορμπέϊγ, ποὺ τὸν φοβέρισε μὲ μεγάλες ποινὲς ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνει τὸ γιατρό. Ἀλλὰ τὸ γέρο-Λιὰ τὸν εἶχε γείτονα, ἦταν πολὺ φτωχὸς καί, μ' ὅλο τὸ φόβο τῶν χωροφυλάκων, ὁ Χίρς ἀποφάσισε νὰ δοκιμάσῃ.

— Ἄνοιξε γρήγορα τὴν πόρτα ! τὸ παράθυρο ! Δὲ βλέπεις ποὺ πνίγεται αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος ;

Ἡ γριὰ τσακίστηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ μουρμουρίζοντας :

— Τί κακό ! . . Καὶ μᾶς ἔλεγε πὼς θὰ τὸν γιάνῃ . . . Ἔτσι λοιπὸν γελοῦν τὸν κόσμο ;. . Τί ζωντόβολα, κουτοχωριάτες ποὺ εἶμαστε ! . .

Ὁ κ. Ριβάλ, σκυμμένος ἀπάνω στὸν ἑτοιμοθάνατο, τὸν σφυγμομετροῦσε, ὅταν μιὰ βραχνὴ φωνὴ βγῆκε κάτω ἀπ' τὰ κουρέλια τοῦ κρεββατιοῦ :

— Πές του το, γυναῖκα, εἶπες πὼς θὰ τοῦ τὸ πῇς !

Ἡ γριὰ ἐξακολούθησε νὰ μιλᾷ σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τίποτα. Μὰ ὁ ἑτοιμοθάνατος ξανάρχισε:

— Πές του το, γυναῖκα . . . πές του το . . .

— Τί πρᾶμμα ; ρώτησ' ἐπιτέλους ὁ κ. Ριβάλ.

Ἡ γριὰ πλησίασε σιγὰ-σιγὰ στὸ κρεββάτι.

— Μὰ βέβαια, εἶπε, ποὺ καὶ σ' αὐτὸ φταίει ὁ γείτονας ψευτογιατρός. Γιατὶ αὐτὸς μ' ἔβαλε νὰ πικράνω τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι, ποὺ στάθηκε πάντα τόσο καλὸ γιὰ μᾶς.

— Τί λές ; ποιὸ κορίτσι ; . . ρώτησε ζωηρὰ ὁ κ. Ριβάλ, ἀφίνοντας τὸ χέρι τοῦ ἄρρώστου.

Ἡ γριὰ ἐδίστασε. Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ γέρου της, ἀκόμη πιὸ ἀδύνατη, σὰ νὰ ἐρχόταν ἀπὸ πολὺ μακρυά, ἀκούσθηκε καὶ πάλι : — Πές του το ! . . Θέλω νὰ τοῦ τὸ πῇς . . .

— Καλὰ λοιπόν, τοῦ τὸ λέω, ἔκαμε ἡ γριὰ μὲ ἀπόφαση. Νὰ τί εἶναι, καλέ μου κύριε Ριβάλ : αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος μοῦ ἔδωσε εἴκοσι φράγκα, — Χριστέ μου, τί κακὰ ὑπάρχει στὸν κόσμο, — γιὰ νὰ πῶ στὴν κυρία Σεσίλη πὼς δὲν εἶναι ἡ ἀληθινὴ Σεσίλη, ἡ κόρη τῆς κόρης σας καὶ τοῦ γαμπροῦ σας.

— Παλιόγρια ! φώναξε ὁ γέρο-Ριβὰλ μὲ θυμὸ ποὺ τοῦ ξανάδωσε ὅλη τὴ δύναμη καὶ τὴν ὁρμὴ τῆς νιότης του.

Κι' ἁρπάζοντας τὴ χωριάτισσα καὶ τραντάζοντάς την :

— Ἐτόλμησες, μωρή, νὰ πῇς τέτοιο πρᾶμμα ; . .

— Μοῦ ἔδωσε εἴκοσι φράγκα, καλέ μου κύριε ! . . Ἂν ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος δὲν μοῦδινε εἴκοσι φράγκα, θὰ κατάπινα καλύτερα τὴ γλῶσσα μου παρὰ νὰ μιλήσω ! . .

— Τὸν κακοῦργο ! . . Καλὰ μὲ φοβέριζε πὼς θὰ μ' ἐκδικηθῇ ! . . Καὶ νὰ το ! . . . Ἰδές, ἰδὲς τί σκέφθηκε ὁ κακοῦργος ! . .

Ἕνας βαθὺς ρόγχος ξανάφερε τὸν γιατρὸ στὸ κρεββάτι τοῦ ἑτοιμοθάνατου. Τώρα ποὺ ἡ γριὰ «τὸ εἶπε», σὰ νὰ ξαλάφρωσε ἀπὸ μιὰ μεγάλη τύψη, σὰ νὰ τοῦ συχωρέθηκε μιὰ μεγάλη ἁμαρτία, ὁ γέρο-Λιὰς ἡσυχασμένος, ἀφινότανε νὰ πεθάνῃ . . .

Ὡς τὸ πρωΐ, ὁ γιατρὸς ἔμεινε σκυμμένος ἀπὸ πάνω του. Τὸ καθῆκον του τὸν κρατήσε κεῖ ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἁμαρτωλὸς ἐκεῖνος ξεψύχησε. Ἔπειτα γύρισε στὸ Ἐτιόλ, ὄχι χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ, περνόντας ἀπὸ τὴν Parva domus, πὼς ὁ Χίρς ἔλειπε. Ἔ, καὶ νὰ τὸν ἔδρισκε κεῖ ! Δὲν θὰ γλύτωνε ἀπ' τὰ χέρια του ὁ κακοῦργος, ποὺ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ αὐτόν, χτύπησε τὴν ἀθῶα Σεσίλη . . .

Φτάνοντας στὸ σπίτι, ἀνέβηκε ἴσια στὴν κάμαρά της. Κανένας ! τὸ κρεββάτι στρωμένο, ἀπείραχτο. Ἀνατρίχιασε κι' ἔτρεξε στὸ «φαρμακεῖο». Κανένας κι' ἐκεῖ. Μόνο ἡ παλιὰ κάμαρα τῆς Μαγδαληνῆς ἦταν ἀνοιχτὴ κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ οἰκογενειακὰ θυμητικά, ἀπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα, βρῆκε τὴ Σεσίλη ντυμένη κι' ἀποκοιμισμένη, σὲ μιὰ στάση ποὺ ἔδειχνε πὼς εἶχε περάσει ὅλη τὴ νύχτα κλαίγοντας.

Ἄκουσε τὰ βήματά του κι' ἄνοιξε τὰ μάτια :

— Παππού ! . .

— Σοῦ τόπαν λοιπὸν οἱ παλιάνθρωποι, σοῦ τόπαν αὐτὸ τὸ μυστικό, ποὺ μὲ τόσο κόπο σοῦ τόκρυψα ὡς τώρα ; Τί δυστυχία !

Ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὸν ὦμο του :

— Σώπα ! . . . Μὴ μοῦ πῇς τίποτα ! . . Ντρέπουμαι ! . .

— Εἶσαι ἀνόητη ! . . Αὐτὸ δὲν εἶναι πρᾶγμα γιὰ νὰ ντρέπεσαι . . . Καὶ πάλι φταίω ἐγώ, ἐγὼ ποὺ δὲν σοῦ τόπα ἅμα ἐνηλικιώθηκες . . .

— Μὰ νὰ μὴν ξέρω τὸν πατέρα μου, τὴ μητέρα μου, νὰ εἶμαι ἕνα παιδί . . .

— Ἕνα παιδὶ δικό μας ! Σάγαπήσαμε σὰν παιδί μας, σὲ κάναμε παιδί μας, σὲ βάλαμε στὴ θέση τοῦ ἄλλου ποὺ χάσαμε, τελείωσε ! Εἶσαι ἡ Σεσίλη μας ! Κατάλαβες ποτέ, στὴ ζωή σου, νὰ σὲ ξεχωρίσαμε ἀπὸ παιδί μας, κι' ἐγὼ κι' ἡ μακαρίτισσα ἡ . . . ἡ . . . γιαγιά σου ;

— Ἄ, ὅσο γι' αὐτό . . .

— Λοιπὸν τί ; Γιατὶ κάνεις ἔτσι ; . . Καὶ χωρὶς ἄλλο, γι' αὐτὸ ἔδωξες τὸν Τζάκ. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Φυσικά ! Πῶς μποροῦσα νὰ τὸν κάμω νὰ πάρῃ μιὰν ἄγνωστη, μιὰν ἔκθετη, ποὺ κανένας δὲν ξέρει τοὺς γονεῖς της ; . .

— Εἶσαι ἀνόητη, στὸ ξαναλέω ! Μάθε λοιπὸν πῶς ὁ Τζὰκ τὰ ξέρει ὅλα !

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Ν. ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ, Θεσσαλονίκη. Α' Βραβεῖον 222ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων καὶ Μ. Διαγωνισμοῦ Στίξεως. — 2. ΖΟΥΛΕΪΚΑ, Α' Βραβεῖον 224ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. — 3. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΡ. ΣΑΡΑΝΤΗΣ, (Δαφνοστεφὲς 21), Πάτραι, Α' βραβεῖον Ψευδωνύμων εἰς τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1925.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΦΟΒΟΣ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 86]

Παιδί. — Γιατί τὰ πάντα εἶναι
[θλιμμένα καὶ βουβά ;
γιατί παντοῦ λύπη καταστάλζει;
μήπως ἀρρώστεια ἔπεσε βαρειὰ
στὸν τόπο μας καὶ ἄγρια τὸν
[σπαράζει ;

Μάνα. — Δὲν εἶν' αὐτό, δὲν εἶν'
[αὐτό . . .
μόνο, παιδί μου ἀγαπημένο,
ὁ Χάροντας ἐπέρασ' ἀπὸ δῶ
κι' εἶναι τὸ πᾶν βουβὸ καὶ λυ-
[πημένο.

Παιδί. — Μὰ σὺ δὲν μοῦπες τί-
[ποτα γι' αὐτόν . . .
μὴν εἶναι ὁ καλὸς Θεός, μητέρα,
ποὺ ἔπλασε καὶ γῆ καὶ οὐρανόν,
καὶ ὅλα ὅσα βλέπουμ' ἐδῶ-πέρα ;

Μάνα. — Ὄχι, παιδί μου, ὁ Χά-
[ροντας, κακός,
χωρίζει ἀδελφοὺς ἀπὸ ἀδελφάδες,
χωρίζει τὸν πατέρ' ἀπ' τὸ παιδί
καὶ κλαῖνε χῆρες καὶ μανάδες.

Παιδί. — Μάνα μου, κρύψου μὴ
[σὲ ἰδῇ
καὶ σὲ μὴν πάρῃ σεᾶλογό του!
τί θὲ νὰ γίνῃ μονάχο τὸ παιδί,
ὅταν δὲν θάχει τὴν μητέρα στὸ
[πλευρό του ;

Ἀμφιτρίτη

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 51]

Μαζὶ μὲ τ' ἀγριολούλουδα ποὺ βρίσκονταν, στὸ χωράφι τοῦ μπάρμπα-Σταμάτη, ἦταν καὶ μιὰ περήφανη παπαρούνα. Τὰ λουλουδάκια, γέροντας τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο, ψιθύριζαν :

— Περηφάνεια ποὺ τὴν ἔχει!

— Νομίζει πὼς κάτι εἶναι! ψιθύρισε τὸ χαμόμηλο, χαμηλώνοντας ὅσο μποροῦσε τὴ φωνίτσα του, γιατί φοβόταν τὴ γλῶσσα τῆς παπαρούνας. Κι' ἔτσι ἐξακολουθοῦσαν.

Ἕνα βράδυ, τὰ βήματα τοῦ μπάρμπα-Σταμάτη καὶ τοῦ κυρ-Σταύρου τοῦ περιβολάρη ἔκοψαν τὴ συνομιλία τους.

— Αὔριο λοιπὸν ποὺ λές, κὺρ-Σταῦρο ἔχω ἀρετὴ δουλειά. Θὰ βγάλω ὅλ' αὐτὰ τ' ἀγριολούλουδα καὶ τ' ἀγριόχορτα ποὺ βλέπεις καὶ θὰ δργώσω πιά, εἶναι καιρός.

—Κι' ἐγὼ ἔχω τὰ λάχανα νὰ βγάλω καὶ νὰ τὰ πάω στὴν ἀγορά.

Κι' ἀφοῦ κουβέντιασαν γιὰ διάφορα πράμματα, ὁ κὺρ-Σταῦρος εἶπε :

— Μὲ τὴν κουβέντα πέρασε ἡ ὥρα. Γειά σου!

— Στὸ καλό, κὺρ-Σταῦρο!

Ὁ μπάρμπα-Σταμάτης βολτάρισε λίγο στὸ χωράφι του κι' ἀφοῦ ἔλυσε τὸν Ψωρὴ ἀπὸ ἕνα παλουκόξυλο ποὺ ἦταν δεμένος καὶ στριφογύριζε ὅσο τοῦ ἐπέτρεπε τὸ σχοινί του, τὸν καβάλικεψε κι' ἴσια γιὰ τὸ χωριό. Μόλις ἔφυγε ὁ μπάρμπα-Σταμάτης, ἄρχισαν τὰ λούλουδα.

—"Ωχ, εἶπε ἕνα κουδουνάκι, αὔριο θάνατος μᾶς περιμένει!

— Χρισέ μου, μόλις τὸ σκέπτομαι κεῖνο τὸ ξερίζωμα, τρεμούλα μὲ πιάνει.

—Ἐγὼ μόνο εἶμ' εὐτυχισμένη —ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς παπαρούνας— ἐνῶ ἐσεῖς αὔριο τέτοια ὥρα θὰ βρίσκεστε ποιὸς ξέρει ποῦ, ἐγὼ ἐδῶ θὰ ρεμβάζω ἔχοντας συντροφιὰ τ' ἄστρα, κι' ὄχι τὰ γέλια σας καὶ τὶς φωνές!

Καὶ γύρισε περιφρονητικὰ τὸ κόκκινο κεφαλάκι της.

— Καὶ ποιὰ εἶσαι σύ, ποὺ θὰ σὲ λυπηθῇ νὰ σὲ κόψῃ; φώναξε θυμωμένα τὸ τριφυλλάκι.

— Βέβαια ἐμένα, ὅταν μὲ δῇ ἔτσι ὁμορφη, κόκκινη καὶ δροσερή, θὰ λυπηθῇ νὰ μὲ κόψῃ· κι' ἂν μὲ κόψῃ,—ποὺ δὲν τὸ πιστεύω, — θὰ μὲ βάλῃ σ' ἕνα ποτηράκι μὲ δροσερὸ νερὸ νὰ στολίσω τὴν καμαρούλα του.

— Κολοκύθια! φώναξε τὸ θυμαράκι.

— Τὸ ξέρετε πὼς δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μιλᾶτε ἔτσι στὴ βασίλισσά σας;

— Χὰ! χὰ! χαρὰ στὴ βασίλισσα! φώνα αν ὅλα μαζί.

Ἔτσι μὲ τὶς κουβέντες βράδυαξε καὶ τὰ δροσερὰ λούλουδα ἔγειραν τὰ κεφαλάκια, περιμένον τας μ' ἀγωνία τὸ χάρο.

***

— Ἔλα, Μάνο! Πάρε τὸ τσαπὶ σου! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ μπάρμπα-Σταμάτη.

Ὁ Μάνος, ὁ γιός του, ἐν' ἀγόρι ὡς δεκατριῶ χρονῶ ἡλιοκαμένο καὶ ψηλό, πῆρε τὴν τσάπα κι' ἄρχισε τὴ δουλειά.

— Καλὲ πατέρα, αὐτὰ τὰ φλισκούνια καὶ τὶς λεβάντες νὰ τὰ κάνω ματσάκια νὰ τὰ πάω στὴ μάννα γιὰ τὰ ροῦχα ;

— Ρωτᾷς κόλιας;

Τὴν ἄλλη μέρα, στὴ θέση ποὺ ὀνειρεύτηκε ἡ παπαρούνα, στὸ ποτηράκι, βρίσκονταν τὸ δροσερὸ τριφύλλι. Μέσα στὰ συρτάρια τοῦ κομμοῦ ἡ λεβάντα καὶ τὸ φλισκούνι εἶχαν τὰ πρωτεῖα, ἐνῶ ἔξω, ἀνάμεσα σ' ἀγριόχορτα, ἕνας κιτρινισμένος μίσχος ἔδειχνε πὼς τελειώνουν οἱ περήφανοι.

Ἐλπὶς

ΤΑ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 66]

Εἶναι ἀδέρφια, κι' ὅμως δὲν μοιάζουν καθόλου. Κεῖνο ποὺ τοὺς κάνει νὰ φαίνονται τόσο ἀλλοιώτικα, ἐνῶ τὰ χαρακτηριστικά τους εἶναι πάνω-κάτω τὰ ἴδια, εἶναι τὰ μάτια κι' ἡ διαφορετικὴ ἔκφραση στοῦ καθενὸς τὸ πρόσωπο.

Ὁ Νιόνιος ἔχει ξένοιαστο ὕφος καὶ μάτια γαλάζια, ἀγνὰ καὶ διάφανα. Ἐκεῖ καθρεφτίζεται μιὰ ψυχὴ ἁπλὴ κι' ἀθῶα, ποὺ δὲν ἀποζητᾶ, δὲν ὀνειροπολεῖ τίποτα παραπάνω ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ νἆχει. Τὰ μάτια τοῦ Θάνου εἶναι σκοτεινά, μυστηριώδικα, καὶ χύνουν λάμψεις, ἀστραπὲς ἀπὸ πόθους ἀπραγματοποίητους, κι' εἶναι στὴν ὄψη του χυμένη πάντα μιὰ θλίψη.

Κι' ἕνα βράδυ, στὸ μελιχρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ποὺ φώτιζε τὴ φτωχική, χωριάτικη αὐλή, τὰ δυὸ παιδιὰ ἔκαμαν τὶς ἐξομολογήσεις τους. Καθόντανε στὸν πέτρινο πάγκο καὶ κοίταζαν τὴν πόλη ποὺ κοιμόταν ἐνῷ τὸ φῶς τῶν φαναριῶν ἀργοσάλευε νυσταγμένα.

— Τί γλύκα ποῦχει τὸ χωριό, ἔλεγε ὁ Νιόνιος. Θὰ κοιμηθοῦμε ξένοιαστοι καὶ θὰ ξυπνήσουμε στὸ πρῶτο λάλημα τοῦ πετεινοῦ. Θὰ φάμε ψωμὶ σταρένιο καὶ τυρὶ τῆς ὥρας. Καὶ θὰ τρέξουμε στὸν ἥλιο, θὰ γυρίσουμε στὰ δάση. Ὅλος ὁ κόσμος δικός μας. Ἐκεῖ στὴν πόλη . . .

— Ἡ πόλη . . . ἡ πόλη . . . τὸν ἔκοψεν ὁ ἄλλος. Ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ὁμορφιά! Ζοῦνε σὰν ἄνθρωποι καὶ ἀναπαύονται σὲ πλούσια μέγαρα. Ἔχουν θέατρα, χοροὺς καὶ διασκεδάσεις!

— Καὶ ζητιάνους ποὺ δὲν ἔχουνε ψωμί. Καὶ δούλους, σκλάβους πανοτειγοὺς. Ἐδῶ κανένας δὲν πεινᾶ κι' εἶναι καθένας ἀφέντης στὸ δικό του σπίτι.

— Ἔχουνε κήπους ξωτικούς, πάρκα γεμάτα σπάνια λουλούδια.

— Ποὺ δὲν μυρίζουνε καθόλου. Δὲν ζητῶ τίποτα καὶ δὲν λαχταρῶ τὴν ψεύτικη ζωή. Ἅμα μεγαλώσω θἄχω δικά μου χωράφια καὶ θἄμαι ἀφέντης τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Σηκώθηκε καὶ τράβηξε στὸ σπίτι. Σὲ λίγο ἡ φωνή του ἀκούστηκε καθάρια, ζωηρή, νὰ ψάλῃ ἕνα τραγούδι χωριάτικο, ἕναν ὕμνο στὴ γῆ καὶ τἀγαθά της.

Ὁ ἄλλος μὲ τὸ μέτωπο ἀκόμα σκοτεινότερο, ἔμεινε βυθισμένος στὴν ὀνειροπόλησή του καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς του πόθους. Τὸ φεγγάρι ἐκολουθοῦσε νὰ σκορπίζει τὸ ἁπαλό του φῶς καὶ σ' ὅλη τὴ φύση ἦταν χυμένη μιὰ σιωπὴ ἁρμονικὴ κι' ὡραία! . .

Ἠλιογέννητη

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ Τ' ΑΗΔΟΝΙΟΥ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 76]

Γυρίζω ἀπὸ μιὰν ἐκδρομή. Εἶμαι πιὰ κοντὰ στὴν πόλη, τὰ πρῶτα σπίτια φαίνονται κουρασμένος ἀπὸ τὸ μακρὺ δρόμο ξαπλώνομαι κάτω ἀπὸ ἕνα πεῦκο, ποὺ μὲ τὸ ἁπαλὸ θρίσημα τῶν φύλλων του μὲ τραβᾶ. Τὸ λυκόφως ζωγραφίζει ἀκόμη τὸν ὁρίζοντα μὲ μερικὰ γλυκὰ χρώματα. Τὰ πουλιὰ τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, δίνουν πιὰ τέλος στὰ ἰδιότονα τραγούδια των. Στὴν κορφὴ μιᾶς ἐρείκας τὸ τρυγόνι σέρνει ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν ψιλή του φωνίτσα. Τὸ δυνατὸ σφύριγμα ἑνὸς κότσυφα, τὸ χαρούμενο κελάδημα ἑνὸς σπίνου ἀρχίζουν σιγὰ-σιγὰ νὰ γίνωνται ἀραιότερα καὶ σιγανώτερα κι' αὐτὲς οἱ τελευταῖες των νότες ἀφήνουν τὴν ἐντύπωση ἑνὸς μελαγχολικοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Τὸ φλύαρο μορφοπούλι, κομισμένο κάτω ἀπὸ ἕνα θάμνο, ἔχει πάψει τὸ γλυκὺ του τραγούδι. Τὸ ἀπαλόπνοο ἀέρακι ἀρχίζει νὰ φρεσκαίρῃ. Στὸ πιὸ βαθὺ γαλάζιο οἱ πλανῆτες ρίχνουν λάμψεις διαμαντένιες. Τί γαλήνη!

Μὲ μέσα στὴ μαγευτικὴ αὐτὴ σιωπή, μέσ' στ' ἀλαφρὸ νύχτιαμα στὴ δροσιὰ καὶ στὶς μεθυστικὲς μυρωδιές, τὸ γλυκόλαλο ἀηδόνι ἀρχινᾷ τὸ τραγούδι. Σκορπίζει νότες ἁπαλὲς καὶ πονετικὲς μὲ τὴ θλιβερὴ βραδύτητα ἑνὸς παραπόνου καὶ τὸ βάθος ἑνὸς ἀναστεναγμοῦ. Ἡ μιὰ ἀκολουθεῖ τὴν ἄλλη, σὰν ἀλυσσίδα, χωρὶς νὰ συγχέωνται, σὰν τὴ ρυθμικὴ ἁρμονία τοῦ κύματος, ὅταν φυσᾷ ἥσυχα ὁ ἀπογευματινὸς μπάτης.

Ξαφνικὰ ὅμως μὲ ψηλὴ φωνή, μεθυσμένα ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ ξωτικὴ φαντασία τραγουδᾶ σὲ τόνους οὐράνιους, ἀφίνει νὰ ξεχειλίσῃ ἡ καρδιά του ἀπὸ καθαρώτατες μελῳδίες, τὸ πουλὶ τοῦ ἀγρίου δάσους, ὁ πιὸ ἐμπνευσμένος ἀριστοτέχνης τῆς ἀνοιξης.

Εὐχαριστῶ, μικρό μου πουλάκι, ποὺ σοῦ χρωστῶ μιὰ στιγμὴ ἐκστάσεως.

Πονεμένη Ψυχὴ

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 73]

Σ' ἕνα χωριὸ γινόταν βάπτιση. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς ρώτησε τὸ ὄνομα, ἡ νουνὰ τοῦ εἶπε :

— Στέκα!

Νὰ σταθῇ δηλαδή, γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν ἄντρα της πὼς ἤθελε νὰ βγάλουν τὸ παιδί.

Ὁ παπᾶς ὅμως, νομίζοντας πὼς τοῦ εἶχε πεῖ τὸ ὄνομα, ἐξακολούθησε :

— Βαπτίζεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Στέκα . . .

Ἔγιναν γέλια, τὸ λάθος διορθώθηκε, ἡ μικρὴ βαπτίστηκε Μαρία, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χωριὸ θυμούμενοι τὸ ἐπεισόδιο ποὺ ἔγινε στὰ βαπτίσια της, τὴν ἔλεγαν Στέκα.

Νέμεσις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὴν ἐκδρομὴ τῶν προσκόπων μεταξὺ δύο μικρῶν :

— Ποιὸ σάλπισμα σ' ἀρέσει περισσότερο ;

— Τὸ συσσίτιο.

Προσκοπάκι

***

Ἡ μαμμά :— Πές μου τὴν ἀλήθεια, Τοτό Ἐσὺ πῆρες τὴ ζάχαρη ἀπὸ τὸ ντουλάπι ;

— Δὲν στὸ λέω, γιατί θὰ μὲ δείρῃς.

Ἀνδρέας Σ. Παναγιωτόπουλος

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΕΦΘΑΣΑΝ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως, νὰ περάσετε εὐχάριστο καλοκαίρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 19 Ἰουλίου 1927.

Οἱ φίλοι μου ἐξακολουθοῦν νὰ μοῦ γράφουν γιὰ τὴν «παντελῆ ἐλλειψιν» τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Τοὺς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Κι' ἔχουν δίκιο : ἦταν πραγματικῶς *τεραστῶδες*. Ἀλλ' ἀκριβῶς γι' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἄλλος λόγος. Ἡ ὑπερβολὴ ἴσα-ἴσα τοῦ ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πάρῃ κανεὶς στὰ σοβαρά, ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἀποτέλεσμά του ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐπεδίωξαν οἱ συντάκτες τῆς ἐγκυκλίου : Δὲν ἔκαμαν ἄλλο παρὰ νὰ θυμίσουν σὲ ὅλους, χωρὶς νὰ θέλουν, πὼς ὑπάρχει, ζῇ καὶ βασιλεύει ἕνα παιδικὸ περιοδικό, ποὺ ἀληθινὰ τὸ ἀγαποῦν τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ ποὺ κανένα ἄλλο ὡς τώρα δὲν μπόρεσε νὰ τὸ φτάσῃ . . .

Ἡ *Νοσταλγία* μοῦ γράφει: «Μεγάλη χαρὰ μοῦ ἔδωσε ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λευκῶν Λέξεων. Μὰ εἶναι κάτι ἔκτακτο! σὰν διαβάζεις ἀνύποπτη τὸ μυθιστόρημά σου, γεμάτη προσοχή, βλέπεις ἐξαφνα ἕνα μικροῦλι ἄσπρο διαστηματάκι, ποὺ φτύνεται νὰ σὲ κοιτάζῃ μὲ δυὸ ματάκια γεμάτα πονηριά, σὰ νὰ σοῦ λέῃ : «Θὰ σὲ βασανίσω, δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μὲ μαντέψῃς εὔκολα.» Κι' ἀρχίζει τότε ὁ πόλεμος. Πολὺ συχνὰ τὰ ματάκια νικοῦνται καὶ χαμηλώνουν μὲ λύπη δίνοντας τὴ θέση τους σὲ κάτι μικρὰ μαῦρα σημεῖα. Κάποτε ὅμως βγαίνουν νικηταὶ καὶ τότε ἐμεῖς χαμηλώνουμε τὰ μάτια ἀπὸ ντροπή . . . Κι' ἄλλα πολλά, ἔτσι ὡραῖα μοῦ γράφει σήμερα ἡ καλή μου *Νοσταλγία*, ποὺ δυστυχῶς δὲν ἔχω τόπο νὰ τἀναφέρω.

Δὲν ἀμφιβάλλω, *Ἀστραπόβροντο*, πὼς ὁ Σύλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁποστηρίζεται κι' ἀπὸ τοὺς καθηγητάς σας κι' ἀπὸ τὸν καλό σου πατέρα, ποὺ τὸν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ποίημα. Ναί, στὸ ἀδημοψήφισμα μπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος ὡς ὑποψήφιος, ἀλλ' ἂν θὰ ἐπιτύχῃς ἢ ὄχι, ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ. Σὺ ζήτησε ἀπὸ τοὺς συναδέλφους σου νὰ σὲ ψηφίσουν καί . . . ὅ,τι γίνει. Αὐτὸν τὸν καιρὸ ὁ κ. Φαίδων εἶναι ἀδιάθετος, κουρασμένος καί, ἐπειδὴ κάνει καὶ πολλὴ ζέστη, δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς γράψῃ Ἐπιστολές

Ἄννα Κουτρούλλη, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα καὶ γιὰ τὸ βραβεῖο τῆς Στενογραφίας. Καὶ χαίρω πολὺ ποὺ τώρα, ἐλεύθερη πιὰ ἀπὸ μαθήματα, θὰ καταγίνεσαι περισσότερο μὲ μένα. Γιὰ γαλλικὸ περιοδικό, σεμνό, σοβαρὸ καὶ κατάλληλο, σοῦ συσταίνω τὰ «Annales». Μπορεῖς νὰ γίνῃς συνδρομήτρια διὰ τοῦ Βιβλιοπωλείου Ἐλευθερουδάκη. Συγχαρητήρια καὶ χαιρετίσματα στὴν ἀξιολαῖ σου Ἀλήθεια, τί ζέστη! Πρωτοφανῆς στὴν Ἑλλάδα κι' ἀνυπόφορη.

Χαριτωμένο τὸ γράμμα σου. *Ἰοστέφανε*, γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ περιοδικὰ καὶ τί ὄμορφα τὰ λόγια τῆς γιαγιᾶς σου! Ἀλήθεια ἔπρεπε νὰ τοὺς στείλουμε ἕνα ζευγάρι ματογυάλια γιὰ νὰ διαβάζουν καὶ τὰ φιλὰ γράμματα ποὺ λένε . . . ὅ,τι δὲν τοὺς συμφέρει. Αὐτὰ εἶχε ὑπ' ὄψει του κι' ὁ κ. Ξ. ποὺ ἔγραφε στὴ «Νέα Ἑστία» ἕνα ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο «Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις», καὶ χαίρει πολὺ ποὺ ὁ πατέρας σου ἀναγνώρισε τὴν ἀπομίμηση στὸ περιοδικὸ ἐκεῖνο ποὺ τοῦ τὸστειλαν χάρισμα γιὰ νὰ τόν . . . τραβήξουν.

Κι' ἐγὼ ὑποθέτω, *Ἐλάτη τοῦ Αἴνου*, ὅτι δὲν ἤρθε ἀκόμα ἡ σειρὰ τῶν κομματιῶν σου, γιατί φυσικὰ δὲν μπορῶ νὰ θυμοῦμαι ἂν τὰ ἔλαβα. Ζήλεψα τὴν ὡραία ζωή ποὺ κάνεις στὸ βουνό σου, σὲ ὕψος 800 μὲ 900 μέτρα . . . Δὲν μοῦ στέλνεις λίγο χιόνι;.. Ἀλλὰ νἄρθῃς στὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ντραπῇς νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ βίζιτα, αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα . . .

Μὲ μεγάλη μου λύπη, *Ἀμφιτρίτη*, μαθαίνω τὸ θάνατο τοῦ πατέρα σου. Φοβερὸ δυστύχημα, ἀλήθεια, καὶ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ σὲ παρηγορήσῃ. Εὐτυχῶς δὲν εἶσαι ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἀπελπίζονται στὶς ἐνεχυριάστες τῆς τύχης. Ὑποφέρεις τὸ πένθος σου μὲ γενναιότητα κι' ἐγκαρτέρηση ὅπως πρέπει.

Νὰ κι' ἕνα «γνωμικὸ» τῆς *Μηλολόνθης*, κατὰ τὸ γνωμικὸ ἐκεῖνο ποῦ Ἰσοκράτη :

"Αν σοῦ ποῦν: Στὴν πέρα χώρα
δάσκαλος σοφὰ κηρύσσει,
Ὀκνηρία μὴ σὲ πιάσῃ,
νὰ διαβῇς τὸ μακρὺ δρόμο.
Ὅταν φτάσῃς, φῶς κι' ἀλήθεια
τὴν ψυχή σου θὰ γεμίσῃ . . .

Κι' ὁ Χρισός, γιὰ τὴν ἀλήθεια σήκωσε σταυρὸ στὸν ὅμο.

Ἀρκετὰ καλά. Ἡ *Μηλολόνθη* ἐστιχούργησε ἀκόμη καὶ τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Ζήνωνος ποὺ σᾶς διηγήθηκε ὁ Ἀνανίας. Οἱ στῖχοι εἶναι ὡραῖοι. Ἀλλὰ δὲν ἀναφέρεται πὼς ὁ Ζήνων ἐδίδασκε τὸ «γραφτὸ» καὶ τὸ ἀνέκδοτο,—στὴν ἀπόδοση, ἐννοῶ, τῆς *Μηλολόνθης*, — δὲν ἔχει πιὰ κανένα νόημα.

Πολὺ περίεργο μοῦ φάνηκε, *Μήδεια*, νὰ πάρῃς 9 χωρὶς νὰνοίξῃς σχεδὸν βιβλίο! Δὲν τὸ πιστεύω... Τώρατο σου γράμμα ὡστόσο μὲ ἀποζημίωσε γιὰ τὴ σιωπή σου τόσον καιρό. Εἶπα στὸν Ἀνανία πὼς τὸν εὐχαριστεῖς γιὰ τὰ «Χίλια-Μύρια» ποὺ σὲ κάνουν τόσο νὰ γελᾷς. Κι' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ ὅλα.

Δέσποινα καὶ *Ἑλένη Γαλανοῦ*, ἔλαβα τὴ συνδρομή σας μὲ τὸ ὡραιότατο γράμμα σας. Ὤ, δὲν εἴχατε ἀνάγκη καλὲς μου φίλες, ἀπὸ τόσες δικαιολογίες γιὰ τὴν ἀργοπορία. Εἶπα στὴν Ἀγάπη ὅσα γράφετε γιὰ τὴν Κυριακή της καὶ χάρηκε πολύ. Ζήλεψε ὅμως λιγάκι ὁ Ἀνανίας . . .

Ὡραία Ἐπιστολὸς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Νικολός, Καμάρι τῆς Μητέρας, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, Πεύτων, Ἐλπά, Θέκλα, Ἀνδρομέδα, Γλυκειὰ Χαρουγή, Σατανᾶς, Φούσκας, Ἰνδιάνα, Δρόσος Χλόης, Τασπινὸ Κυκλάμινο, Ἀρχανιωτοπούλα, Θαΐς, Σκνίπα, Σταράτη, Μεγαλόπρεπη Ἴδη, Γαλία, Κοσμοχαλάστρα, Φλογίτσα, Εὐελπις, Ἐξάδελφος τοῦ Διαβόλου, Αὔρα τοῦ Ἐδξείνου, Φιρφιρίκος, Ἀνεμώνη, Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ* καὶ *Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια. Ἐ'δοσα πάλι μπορέσω, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οἱ δὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναιρεῖται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόριο καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Ἀνθισμένη Ὄασις, κ. (; ; ;). Δὸν Κιχώτης, κ. (Q) Ἀθηναϊκὸν Ἰδεῶδες, ἀ. (ΗΦ). Γώνη Μονάχη, κ. (;;;). Ἄσπρος Καβαλλάρης, ἀ. (ΓΒ). Ἀερικὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἀ. (ΔΠ). Κόμης δὲ Λαρός, ἀ. (Ἀόρατοι 1). Ὑποκόμης Λουδοβίκος, ἀ. (Ἀόρατοι 2). Ρουπὲρτ δὲ Βριεζάκ, ἀ. (Ἀόρ. 3). Ὑποκόμης δὲ Βουσιέ, ἀ. (Ἀόρ. 4). Χωριάτης τοῦ Στενοῦ, ἀ. (ΙΜΠ). Νέος Κομήτης — καὶ ὄχι ἁπλῶς Κομήτης ποὺ ἀνήκει εἰς ἄλλον — ἀ. (...). Ναυτάκι, ἀ. (; ; ;). Τρελλόπαιδο, ἀ. (ΑΒ). Κόρη τοῦ Ρούβα, κ. (ΝΚ). Φθινοπωρινὴ Βροχή, κ. (ΡΚ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Διάνα, κ. Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ, κ. Ἀνεμώνη, κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : 86. «Παιδικὸς Φόβος» τῆς *Ἀμφιτρίτης*. — 87. «Ἀλέξανδρος καὶ Διογένης» τοῦ *Ἀρχιτεμπέλη*. — 88. «Ἡ Φροῦ-Φροῦ πέθανε» τῆς *Σταράτης* (μετὰ τὴν ἀφαίρεση ἑνὸς μικροῦ μέρους ποὺ τὸ χαλοῦσε.)— 89. «Ζουρλοπαρέα» τῆς *Θάλασσας*.—90. «Ἐλεγεῖο» τῆς ἰδιας.

Ἀπορρίπτονται : «Ἕνα Ὄνειρο» τοῦ *Ταπεινοῦ Κυκλάμινου*. Ἀφύσικο. Καὶ τὰ ὄνειρα πρέπει νἄχουν κάποια . . . φυσικότητα. Σὲ μερικὰ ὅμως μέρη ἀρκετὰ νόστιμα γραμμένο. — «Ὑπόδειγμα ἐπιμελείας» τοῦ *Βὰν-Μίττεν*. Καλό, ἐξυπνο· ἀλλὰ ἤθελε κάποιας περισσότερη ἀνάπτυξη κι' ἡ γλῶσσα δὲν εἶναι παντοῦ ὁμοιόμορφη· μοιάζει μὲ τὴ δημοσιογραφική.— «Ὄνειρο» τῆς *Νεμέσεως*. Πολλὰ τέτοια μὲ ψευδώνυμα ἔχουν δημοσιευθεῖ. Κατάντησαν πιὰ «τετριμμένα».—«Ὁ κλέφτης κι' ὁ ἡγεμόνας». Νόστιμο ἀλλὰ ἀντιπαιδαγωγικό· ἐπομένως ἀκατάλληλο γιὰ τὴ Σελίδα μας.— «Ὁ κατάστερος οὐρανός» τῆς *Ἡρωΐδος τοῦ 21*. Ἁπλὴ πραγματογνωσία ποὺ λέει πολὺ γνωστὰ πράγματα. Κι' ἀρχίζει μὲ μιὰν ἀνακρίβεια : τὰ ἄστρα δὲν βγαίνουν ἀφοῦ κοιμηθοῦν οἱ ἄνθρωποι κι' ἀφοῦ βυθισθῇ ἡ γῆ στὸ σκοτάδι. Ἀρχίζουν πολὺ νωρίτερα. Οἱ δὲ ἄνθρωποι κοιμοῦνται ὅταν πολλὰ ἄστρα ἔχουν πιὰ δύσει . . . — «Ὑπάρχει γέρος» τοῦ *Πνεύματος τοῦ Κουφιοκεφαλάκη*. Πολὺ ἐκτενὲς κι' ὄχι τόσο καλογραμμένο. Ἂν τὸ ξαναγράφῃ συντομώτερο, θὰ γινόταν ἴσως καλό.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἀμαρυλλίδα* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα· πολὺ ὄμορφο τὸ γράμμα σου· γιὰ τὰ κομμάτια σου θὰ περιμένῃς ἀκόμα') *Πιστὶς-Πατρὶς* (ὄχι δά! ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ τὴ διάβασες· ἀφοῦ μάλιστα ἔγραφε καὶ γιὰ μένα') *Κουμιούτην* (μὴν τὰ γράφεις ἔτσι μαζί· πρέπει νὰ διαβάσῃς τὸν Ὀδηγό, γιὰ νὰ μὴ κάνῃς τὸν κόπο σου) *Ἀλεξίαν* (ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις· ἰδιαιτέρως εὐχαριστήθηκε ποὺ σοῦ ἄρεσε τόσο τὸ «Πλούσιοι καὶ Φτωχοί», γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνώτερό του ἔργο') *Πέτρον Ρίοναι* (γιὰ τὰ διηγήματά σου δὲν ξέρω ἀκόμα· τὴ διεύθυνσή τοῦ Α. μπορεῖς νὰ τοῦ τὴ ζητήσῃς μὲ Μ. *Ἀγγελία*, γιατί ἐγὼ δὲν δίνω διευθύνσεις τῶν φίλων μου') *Λορελάϊ* (ὡραῖο καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σου· γράφεις εὐανάγνωστα — μὴ φοβᾶσαι,— καὶ δὲν κάνεις λάθη ὀρθογραφικά· ἀλλὰ γιατί νὰ «μετανοῖς πικρά», ποὺ ἔστειλες γιὰ τὸ Διαγωνισμὸ ζωγραφικῆς ; πάντα πρέπει νὰ κάνει κανεὶς ὅ,τι μπορεῖ') *Ἀτρόμητον Κρῆτα* (ὅλα μαζί θὰ τὰ στείλῃς)· *Ἀελάνταν* (ἔστειλα' ὁ Ἀνανίας δὲν κατάλαβε καλὰ τὸ λογαριασμό σου, τοῦ φαίνεται ὅμως πὼς εἶναι λανθασμένος καὶ πὼς πολὺ πιὸ γρήγορα θὰ γιορτάσῃ γενέθλια· ὁ κ. Ξ., αὐτὸν τὸν καιρό, δὲν θὰ μποροῦσε' ἀργότερα εὐχαριστῶ') *Ι. Ι. Βλυσίδην* (δὲν πειράζει' χαίρω πολὺ ποὺ ἔγινες καλά' γράφε μου') *Λιχούδαν* (τὸ λιμὲ

δὲν γίνεται) *Περιπλοκάδα, Ζουλέϊκαν, Χαρούμενην* κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18 Ἰουλίου*, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δέκαται μέχρι 23 Σεπτεμβρίου)

ΑΠΟ σήμερον συνεχίζεται ἡ δημοσίευσις Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τοῦ 230ου Διαγωνισμοῦ, ἡ ὁποία εἶχε διακοπεῖ, διὰ νὰ δημοσιευθοῦν ἀπὸ τὰς βραβευθείσας τοῦ προηγουμένου 226ου. Εἰς τὴν ἀρχήν, θὰ δημοσιευθοῦν κατὰ προτίμησιν Ἀσκήσεις ἀπὸ τὰς νέας Συλλογάς, αἱ ὁποῖαι ἐστάλησαν διὰ τὸ συμπλήρωμα τοῦ Διαγωνισμοῦ. Κατόπι θὰ δημοσιευθοῦν καὶ ἀπὸ τὰς παλαιάς. Ἡ δὲ δημοσίευσις Ἀσκήσεων ἀπὸ ὅλας ἐν γένει τὰς Συλλογὰς τοῦ 230ου, μὲ τὴν σειράν των, θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς Β' Ἐξαμηνίας, ἤτοι μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

285. Λεξίγριφος

Τῆς Σπάρτης βασιλεὺς τὸ πρῶτο [μου,
Σύνδεσμος τἄλλο ἢ ἄρθρο θηλυκό·
Πολλοὶ μαζὶ κάνοι ν τὸ τρίτο μου
Καὶ τ' ὅλο. . . σὰν τὸ πρῶτο μου [κι' αὐτό.

Ρογῆρος

286. Συλλαβόγριφος

Σύμφωνα δυὸ συλλαβίζω
Καὶ προσθέτω ἀντωνυμία,
Κι' εὔκολα σοῦ σχηματίζω
Μιὰ σπουδαίαν ἀρτηρία.

Λιχούδα

287. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι στὸ Αἰγαῖο νῆσος
Μ' ἂν μοῦ βάλῃς καὶ λαιμό,
Βρίσκεις ὄνομα κοινό.
Ποῦναι καὶ δικό σου ἴσως.

Εὔελπις

288. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς

Ξένου μεγάλου ποιητοῦ
Τὸ Βῆτ' ἂν κάνῃς Μί,
Γλύπτης ἀρχαῖος περίφημος
Θὰ γίνῃ στὴ στιγμή,
Ποὺ ἀντὶ Ὠμέγα, Ὄμικρον
Στὸ τέλας του ἂν βάλῃς,
Σὲ πρᾶγμα πολὺ εὔοσμο
Εὐθὺς τὸν μεταβάλλεις

Νίκη τοῦ Παιωνίου

289. Πυραμὶς

\+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *

Οἱ σταυροὶ κάθετοι ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς. Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον, ἀρχαῖον ῥῆμα τριτοπρόσωπον, μεταξὺ ἡμέρας καὶ νυκτός, νῆσος παρὰ τὸ Ἰνδοστάν, τίτλος ἀγάμου γυναικός, ἀριθμητικὸν τακτικὸν θηλυκόν.

Ἀνθισμένη Λεμονιά

290. Κρυπτογραφικὸν

12345678 =Πτηνὸν
2378 =Ἐγρὰ ἔκτασις
34678 =Ζῶον
45678 =Πόλις τ. Πελοπ.
524 =Θεά
643378 =Ἐθνικὸν
7578 =Ὑψηλὸν
8454 =Γυνὴ τῆς Γραφῆς

Φαέθων

291. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Μαρίκα, Τώνη, ἐλάτε δῶ ποὺ εἶμαι κι' ἐγώ . . .
— Μὰ ποῦ εἶσαι, Γιῶργο ;
— Σᾶς τὸ εἶπα !

Πέτρος Ριονσαὶ

292. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτο γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς, ἀποτελοῦν εὐρωπ. πρωτεύουσαν.

1, Κρητὴς τοῦ Ἅδου· 2, Πόλις τῆς Π. Ἑλλάδος· 3, Μία τῶν Δωδεκανήσων· 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἑλληνική· 5, Συνομοταξία πτηνῶν· 6, Πόλις τῆς Ἰταλίας.

Περσεὺς

293. Φωνηεντόλιπον

τ - μ - νρ - δν - γντ

Φτέρη

294. Γρῖφος

τιν
χλω
τιν — οφ — τιν — ἦν
χλω — χλω
τιν
χλω

Βόλγας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

295 - 299. Lettre Magique

Remplacez une lettre à chaqun des mots ci-dessous, par une autre, partout la mème, et formez sans anagramme cinq autres mots :

pin, pire, foire, Parme, royal.

Μαῦρος Ἀετός

300. Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forme une capitale d'Europe :

1, Poète français classique ; 2, Etablissement d'Instruction; 3, Animal sauvage; 4, Fleuve de France; 5, Terme géographique; 6, Grande fête.

Ἄγνωστη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 19

275. Κυματοθραύστης (κῦμα, τό, θραύστης).— 276. Ὕαινα (ἡ, αἱ, νά.)—277. Ἡ Καρία, Ἰκαρία.— 278. Τὸ στόμα, ἡ γλῶσσα καὶ τὰ δόντια.—279.

Ι Α Κ Ω Β 280. Σταφύλι. (Κώ-
Α Θ Ω Σ ΣΤΑ ΦΙΛΙπτε.)
Κ Ω Σ — 281 - 285. Διὰ
Ω Σ τοῦ Ν : *κακνός,*
Β *τόνος, νοῦς, πόνος, νῆμα.*— 286. *Φθόνει μηδε-*
Φ Θ Ο *νί.* (Ἡ ἀνάγνωσις κανο-
Ν Ε Ι νικῶς κατὰ στίχον. Αἱ
Μ Η Δ λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος:
Ε Ν Ι Φ Θ Ο ρά, Ν Ε ἶλος, Μ Η-
Δεια, Ἐ Ν Ἰκός.) — 287. Ἔχθραν διάλυε.— 288. *Πᾶν μέτρον ἄριστον.* (π, αν μὲ τρ, ὄναρ εἰς τόν.) — 289. HUGO (Hymine, Urne, Grenadier, Obus.)

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΗ ΑΓΓΕΛΙΗ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωρισὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναγκαία.

|ΚΖ' — 680|

ΚΥΡΙΑ ΓΑΛΛΙΣ, καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς, παραδίδει μαθήματα. Μέθοδος ἀρίστη, ἐκμάθησις ἀσφαλὴς καὶ σύντομος. Τιμὴ λογική. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Πατήσιον 5-Β, (Στάσις Ἀγγελοπούλου).

|ΚΖ' — 681|

Κύριε πρόεδρε καὶ Ἀσάν, γιὰ τὴν ἐπιτυχία σας θερμὰ συγχαρητήρια.

Θέκλα, Ἀλεξία

|ΚΖ' — 682|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΑΠΟΥΛΑ

Διαγωνισμόν μας ἀναβάλλομεν δι' ἕνα μῆνα. Στείλτε ὅλοι. Παλιάτσοι, Ἑρμῆ, Φαληρικὴ Συντροφιά, Δισπλασιακὴ Δημοκρατία, Κνωσσά, Κυνηγέ, Βουλγαροκτόνοι, Σωματοφύλακες, ἐλπίζομεν νὰ τιμήσετε τὸν (ΚΖ'—472) Διαγωνισμόν μας.

Ὁ Πρόεδρος Διαγωνισμῶν
ΡΗΓΑΣ ΚΑΡΟ ΑΣΣΟΣ ΚΑΡΟ

|ΚΖ' — 683|

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ Μ. ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΤΟΥΣ ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΣ ΔΙΑΡ ΑΩΡΟΝ ΜΙΧ. ΔΕΦΝΕΡ, Καλλιθέα-Χαροκόπου.

|ΚΖ' — 683 δίς|

Υπερευχαριστοῦμεν τὸν Μπὲν - Χοὺρ καὶ Κίντον Ἄριον διὰ τὰς φιλικὰς των διαθέσεις. Προτείνομεν ἀλληλογραφίαν. Στείλατε : Κλεάνθην Κουμαριανόν, Μυτιλήνη. Γκιώνης-Σανσελὼρ

|ΚΖ' — 684|

Μηλολόνθη, ὁλόθερμα σὲ ψηφίζω. Γράμμα μου στέλνω. Διάνα

|ΚΖ' — 685|

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

Ἐλήφθησαν ἑπτὰ ἀπαντήσεις· διὰ τοῦτο ὁ (ΚΖ' — 403) ἀκυροῦται. ΠΡΟΣΕΧΩΣ νέος πρωτότυπος. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

|ΚΖ' — 686|

Πολιά, ἡ εὐγενικιά ἐπιμονή σας γιὰ Μ. Μυστικά μου μὲ συγκινεῖ βαθύτατα. Αἴγη ὑπομονὴ καὶ θὰ ἱκανοποιηθῆτε.

Νάρκισσος

|ΚΖ' — 687|

Μέγας Ἀλέξανδρος ὄνομα καὶ πράμα· γιὰ τρίτη φορὰ ἀποκαλύπτης.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

|ΚΖ' — 688|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο « ΚΥΝΗΓΟΣ »

Μέλη : Ἀθηναϊκὸν Ἰδεῶδες, Χωριάτης τοῦ Στενοῦ, Λαζαρίνα, Διαβατικός.

Πρόεδρος : Παλιὸς Κυνηγός

|ΚΖ' — 689|

Σύλλογε «Κυνηγέ», πῶς μ' ἔβγαλες πῶς ξεῖμαι ὁ Μπακόπουλος ; Μήπως ἀπὸ τὴν Δ/σιν ; Γελάστηκες. (Σημ. Διαπ. Κελεμὲς δὲν εἶναι ὁ Μπακόπουλος). Κελεμὲς

|ΚΖ' — 690|

Ἰδρύθη Σύλλογος ΠΟΣΕΙΔΩΝ Σκοπεύων τὸν ἄλεθρον τοῦ «Ἑρμῆ», «Καρδιναλιστῶν», Ἀστέρος». Εἴμεθα ὑπὲρ «Σωματοφυλάκων».

|ΚΖ' — 691|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ « ΕΡΜΗΣ »
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ—Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἐπαναλήψις (ΚΖ'—86) Διαγωνισμοῦ μας. Ὅροι οἱ αὐτοί. Προθεσμία : 1 Ὀκτωβρίου. Δ/σις: ΕΡΜΗΝ, Κοδριγκτῶνος 42α, Ἀθήνας.

« Τριανδρία », *ἀποκάλυψε κανονικά*, πρόσεχε ὅμως. Διακόπτομεν ἐργασίας μέχρι 1ης Ὀκτωβρίου.

|ΚΖ' — 692|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΩΝ

Τοὺς : Μακρήσιον ντὲ Ζιλιάν, Ξανθὸν Ἱππότην, Ναύτην τοῦ Εὐξείνου, Σωρανώ, Διογένην, Ἕσπερον, Φίλαθλον, ρωτοῦμε ἂν δέχονται νὰ γίνουν μέλη τοῦ Συλλόγου.

Ὁ ἀρχηγός : ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΡΙΣΕΛΙΕ

|ΚΖ' — 693|

« ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ »

Προκηρύσσω τὸν πρῶτον μου ὅμορφο διαγωνισμό : «Ποιὸς βασίλειας φορεῖ τὴ μεγαλύτερη κορώνα ;» Προθεσμία μέχρι 15 Σεπτεμβρίου. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Δ/σις: Τραγκαβέλ, ρ. ρ. Ἀθῆναι. Περιμένουμε ἀπὸ ὅλους-ες.

Ὁ Ἀρχηγός της : ΤΡΑΓΚΑΒΕΛ

|ΚΖ' — 694|

Ἐγὼ δὲν εἶπα πῶς ἡ Θέκλα εἶναι ἀδελφὴ τῆς Ἀλεξίας, ἀλλὰ ὅτι ἡ Ἀλεξία εἶναι ἀδελφὴ τῆς Θέκλας.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

|ΚΖ' — 695|

« Σ ΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ», ἔχετε δίκηο !!! Ὅσα δὲν φθάνει ἡ ἀλεποῦ . . .

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

|ΚΖ' — 696|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΝΩΣΣΟΣ»

Διακόπτονται ἐργασίαι Συλλόγου μέχρι τέλους Αὐγούστου. Διαγωνισμὸς (ΚΖ'—592) παρατείνεται μέχρι 25 Αὐγούστου.

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο

|ΚΖ' — 697|

Ἐκδικητά, γιὰ τὰ γενέθλιά σου χρόνια πολλά.

Νεύτων, Βράχος τῆς Ἰωνίας

|ΚΖ' — 698|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝ

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν. Συμμετοχὴ 2 δραχ. Προθεσμία ἕως 30 Αὐγούστου. Βραβεῖον ἓν βιβλίον τῆς Διαπλάσεως : τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος». Δ/σις: Διακοβέλον, Πειραιῶς 42, Ἀθήνας.

|ΚΖ' — 699|

Ο ΠΡΟΣΠΕΡΟΣ κ' ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ ἀλλάζουνε τὶς διευθύνσεις των καὶ τὶς κάμουν : Ἀλέκον Κιτανίδην (διὰ Πρόσπερον), ρ. ρ. Ἀθήνας. Ἄλκην Χριστόφαν (δι' Ἀποσπερίτην), ρ. ρ. Ἀθήνας.

|ΚΖ' — 700|

« Ε. Κ. Α. »

Ὁ Ἱππότης κ' Ἀρτανιὰν ἀποστρατευθεὶς λόγῳ τῆς ἡλικίας ἀπὸ τὴν Συντροφιὰ Σωματοφυλάκων» ἐκθέτει ὑποψηφιότητα γερουσιαστοῦ μὲ τὸ ὄνομα Ἀλέκος Κιτανίδης.

|ΚΖ' — 701|

« ΡΜΗ »! Μιὰ ποὺ δὲν ἀπαντᾶς στὴ Συντροφιὰ Σωματοφυλάκων, ποιὸν ἐντοῦτς μὲ τὸ Ἀρτανιάν, σ' ἐρωτῶ ἐγώ. Ἐμπρός ! !

ΑΡΤΑΝΙΑΝ

|ΚΖ' — 702|

Ἀγαπημένη μου Ἀριστοχρότισσα, σοῦ εὔχομαι γιὰ τὴ γιορτούλα σου χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα.

Μέλισσα

|ΚΖ' — 703|

Φεύγοντας ἀπὸ τὸν Πύργον, χαιρετῶ τὶς ἀγαπημένες μου φίλες Λατάνια, Βραΐλα, Γιοῦ-Γιοῦ, Χανουμάκι.

ΓΕΛΑΣΙΝΑ

|ΚΖ' — 704|

Ἀλλάζω γράμματα, κάρτες. Εὔελπι, Ἰνδιάνα, Ἀδαμ, Πάρθιον Βέλος, Περιμένω : Τάκην Κωνσταντινόπουλον, Μεθώνης (Μεσσηνίας).

Τρελὸ Γυμνασιοπαιδί

|ΚΖ' — 705|

Κίρκη, Ἀφρισμένο Κύμα, δὲν κρυβόμαστε ὅπως συνηθίζετε καὶ γράφετε στὴν ἀγγελία. Σᾶς περιφρονοῦμε.

Σανσελὼρ, Γκιώνης

|ΚΖ' — 706|

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ

« Τιτάνες» μὲ λύπη βλέπουμε ὅτι εἴσαστε ἀκόμη μωρὰ κουτά. . . Ἡ προχθεσινή σας ἀγγελία δὲν στέκεται στὰ πόδια της· τί νὰπαντήσουμε σὲ ἀνθρώπους τόσο στενῆς ἀντιλήψεως ; Νὰ τσακωθοῦμε δὲν θέλουμε, γιατί ἂν καὶ «Βουλγαροκτόνοι». . . εἶμαστε Φιλειρηνικοί, ἐνῶ ἐσεῖς . . .

|ΚΖ' — 707|

Διαπλασόπουλα-ες, Ἀλία, Μυρίνη, Γιούλη-Ἄνθη, Μιρέλα, Βασίλισσα στὶς Παρούνες, ἀνταλλάσσουμε Τετραδάκια ; Δ/σις : Λυκαρδόπουλον. Μητροπόλεως 46, Ἀθήνας. Θοῖς, Σκνίπα

|ΚΖ' — 708|

Κίρκη, Ἀφρισμένο Κύμα, φαινόμαστε εὐγενεῖς· ξεκουράζοντάς σας ἀπὸ τὸν κόπο τῆς ἀποκαλύψεως. Σανσελὼρ—Κουμαριανός, Γκιώνης—Μακρῆς.

|ΚΖ' — 709|

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Λυποταχτη, Λουλουδένια, Τετραπέρατη κλπ. τὸ λεύκωμά μας θάνα ἕτοιμο στὸ τέλος τοῦ μηνός.

Ὁ ἀρχηγὸς ΝΤΟΡΙΑΝ

|ΚΖ' — 710|

Ἡ διεύθυνσις τῆς ΜΙΜΟΖΑΣ ἀλλάζει : Πιπίνα Ζαντέ, Δίβρη Δαμπείας.

|ΚΖ' — 711|

Κολοκυθόσπορε, ἐγκάρδια συγχαρητήρια. Ἰολέ, Βαλεντίνη, Τζοκόντα, ἀνταλλάσσουμε τετραδάκια ; Δ/σις : (ΚΖ'—480.) ΑΝΑΤΟΛΙΑ. ΚΙΡΚΗ

|ΚΖ' — 712|

Ἀνταλλάσσω τετραδάκια. Δ/σις : Ἀνδία Καΐτην Νικολίτσα, Κεφαλόβρυσον (Ἀγρινίου). Γλυκεία Χαραυγή

ΤΥΠΟΙΣ ΚΕΝ. Ε. ΣΚΕΡΓΙΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10. ΑΘΗΝΑΙ.